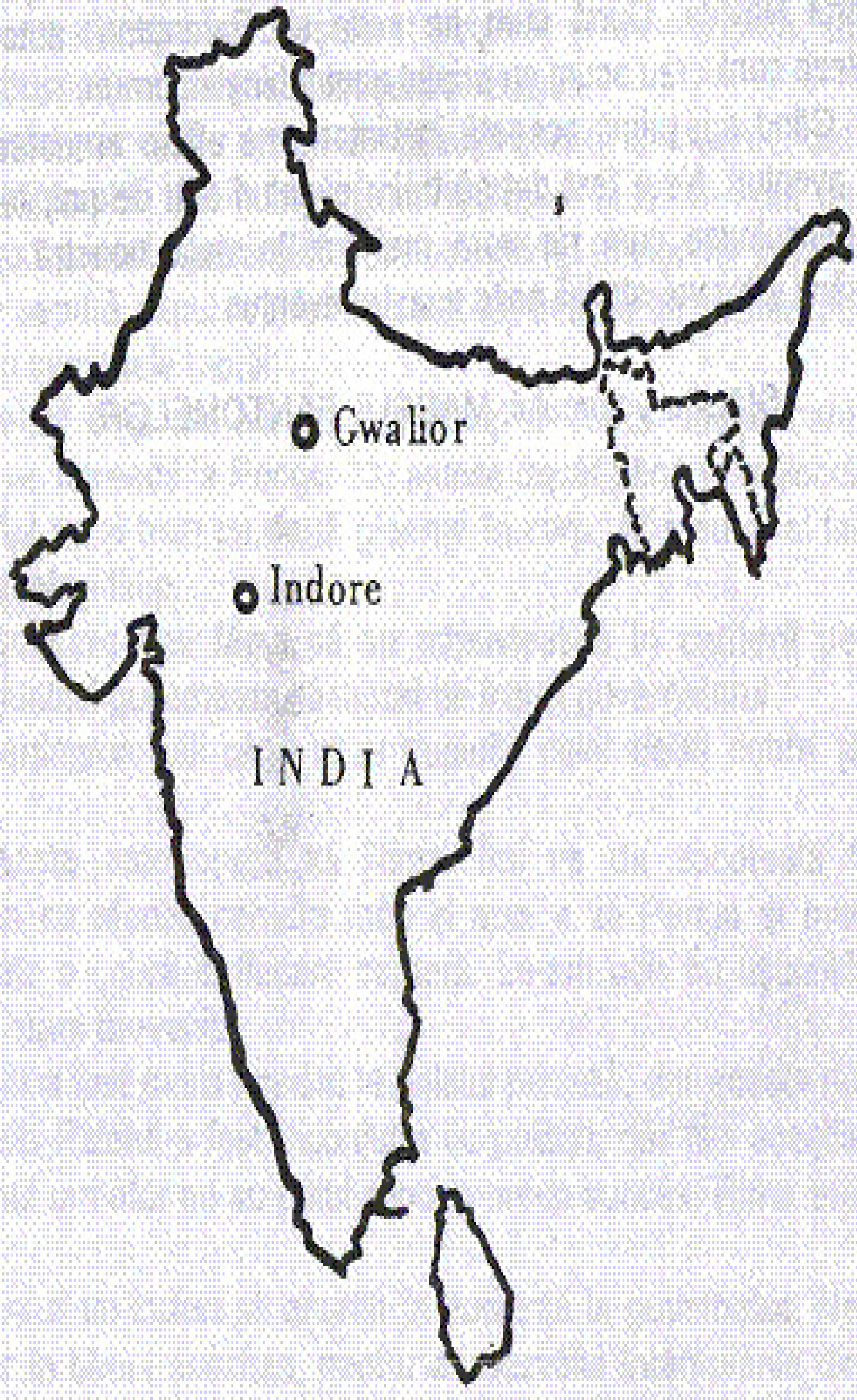
Gwalior
Indore
INDIA

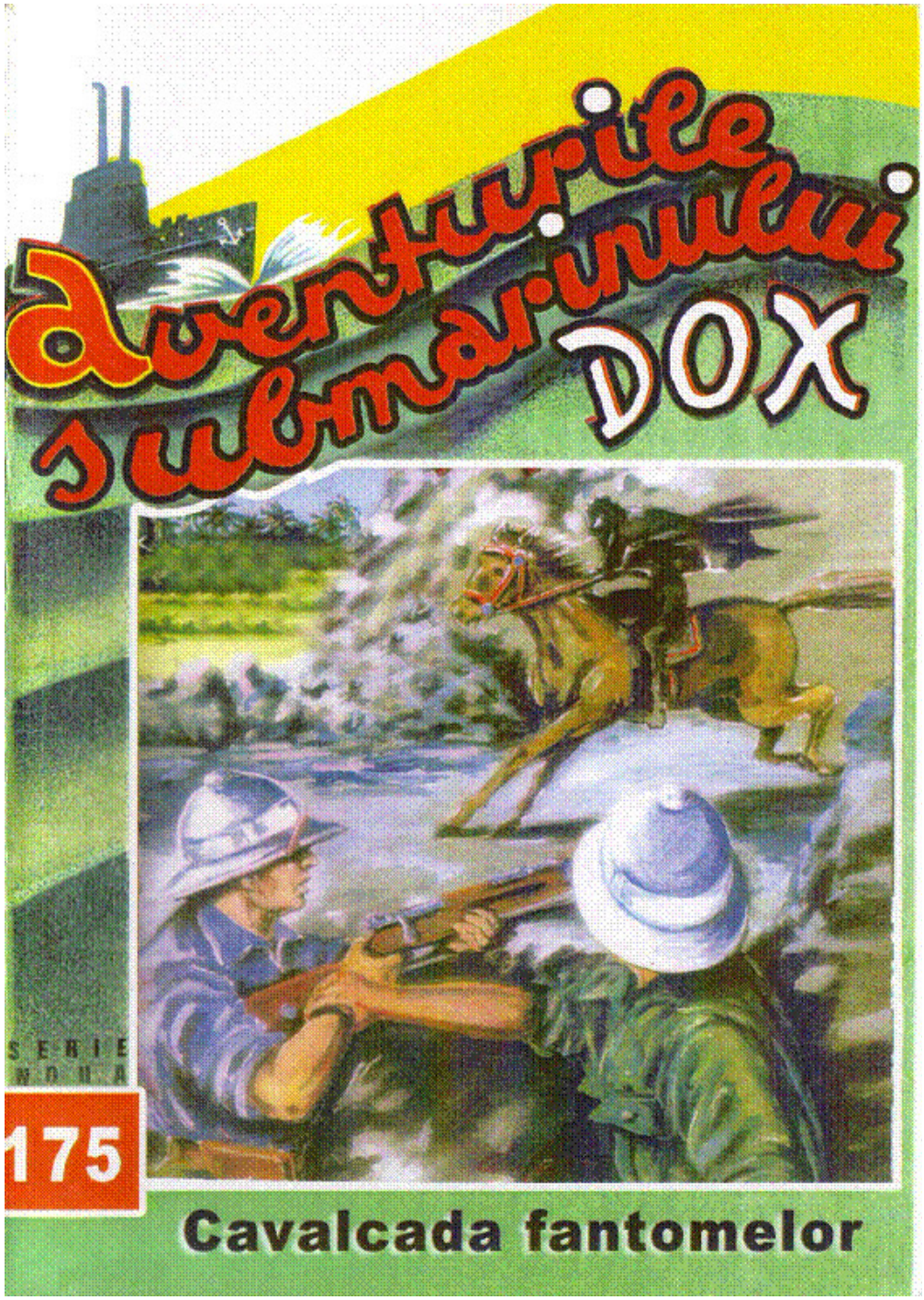
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
175
Cavalcada fantomelor

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren.

Nr. 175.

CAVALCADA FANTOMELOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
UN ZVON CIUDAT.

«CĂLĂTOREAM ÎNTR-UN VAGON de clasa întâi a trenului care avea ca ultima destinaţie Bombay. În Nathipur, se urcară doi englezi extrem de solemni şi de taciturni. De o oră de când călătoream împreună, nu scoseseră nici o vorbă, cu excepţia unui salut anemic la urcarea în tren. Poate că nu eram destui de importanţi pentru el. Oricum ei păreau să fie înalţi funcţionari de stat, pentru că la urcarea în vagon conductorul îi tratase cu o deosebită atenţie şi respect. De abia când ne apropiam de Indore, capitala micului stat Busalla, englezul mai în vârstă se adresă însoţitorului său:

— Ei, dragă Connor, acum sunt şi eu foarte curios, dacă Harriet îşi va putea prezenta cum trebuie raportul, teamă mi-e să nu-l fi afectat clima asta blestemată.

— Iertaţi-mă domnule, interlocutorul său Connor răspunse politicos, dar acest raport mai conţine şi un protocol adiţional

pe care l-au semnat destui oameni de vază şi negustori. Trebuie să fie ceva adevărat cu aceste fantome ce au stârnit atâta vâlvă în ultima vreme. Englezul mai în vârstă, îi aruncă însoţitorului său o privire nemulţumită, înclină pe ascuns capul spre noi, după care urmă:

— De dragă Connor, o să ne convingem noi înşine. Bineînţeles că în spatele întregii afaceri stă vreo bandă perfidă, care le joacă pasagerilor îngroziţi o întreagă reprezentaţie de teatru, ca să-şi atingă mai uşor scopurile lor. După cum menţionează raportul lui Harriet, se pare că poliţiştii indigeni nici măcar nu îndrăznesc să urmărească această cavalcadă a fantomelor.

— Cred şi eu, de vreme ce până acum au dispărut deja cinci poliţişti englezi care s-au încumetat s-o facă, spuse Connor cu glas şoptit.

Deşi vorbeau în şoaptă, am înţeles toată conversaţia, deoarece viaţa plină de pericole pe care o duceam ne ascuţise auzul până la limite neobişnuite. Marian se uită numai la mine şi eu îi răspunsei înclinând uşor capul. Nu era nevoie de cuvinte între noi pentru a ne înţelege. Istorisirea englezului despre o misterioasă cavalcadă a fantomelor care neliniştește un întreg oraş, ne stârnise interesul, gândindu-ne la noile aventuri pe care le puteam întâmpina cu această ocazie.

Englezul cel tânăr surprinse însă gesturile noastre, ne privi măsurându-ne din cap până în picioare şi deodată tresări când privirea-i se opri pe vechiul brâu de argint ai lui Marian. Mai aruncă o privire inchizitorială asupra noastră, după care îi şopti ceva cu însufleţire însoţitorului său. Dar de data aceasta, vorbi atât de încet încât nu am putut auzi mai nimic. Englezul vârstnic făcu o figură uluită, ne examină din nou minuţios şi el după care dădu din cap şi în cele din urmă se adresă lui Marian, extrem de politicos:

— Scuzaţi-mă, n-am cumva onoarea să stau de vorbă cu domnul Farrow? Numele meu este James Barrington şi sunt guvernatorul oraşului Indore.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, Sir. Numele meu este în adevăr Marian Farrow, iar acesta este prietenul meu Robert Bertram.

— Sir Barrington sări de îndată în picioare şi ne strânse mâinile cu bucurie, apoi ne prezentă pe adjunctul său, colonelul Me. Connor spunându-ne:

— Domnilor, aveţi cumva timp liber la dispoziţie, sau sunteţi ocupaţi, pentru moment, cu afaceri?

— Putem spune că deocamdată nu suntem angajaţi în nimic ce ne-ar putea reţine, ba mai mult, am avea dorinţa de a ne ocupa puţin de această bandă de fantome, care înspăimântă întregul oraş Indore.

— Atunci aţi auzit conversaţia noastră şi pot să-mi economisesc rugămintea ce aveam şi pe care voiam să o fac, să participaţi la elucidarea misteriosului caz. Aţi fi deci de acord să coborâţi aici în Indore?

— Da, bineînţeles, cu multă plăcere domnule Barrington. Tot ce este misterios, mai cu seamă când sunt şi primejdii pe aproape, ne stârneşte mereu interesul. Dar nu aţi vrea să ne împărtăşiţi mai îndeaproape cum stau lucrurile de fapt?

— Se înţelege, domnule Farrow, spuse guvernatorul zelos. Dragă Connor, te rog să prezinţi un rezumat al referatului şefului poliţiei din Indore, John Harriet. De câteva săptămâni noi călătorim jumătate în concediu, jumătate în misiune secretă. În Nasrahart ne-a ajuns din urmă acest raporta lui Harriet. Te rog dragă Connor. Dă-i drumul.

Acesta îşi scoase mai întâi din buzunar două coli mari de hârtie scrise, după care începu:

— Aici sunt, în raportul lui Harriet, mai înainte de toate, câteva probleme fără importanţă, care nu au nici o legătură cu cazul nostru. După care el citi textul:

„De cinci săptămâni, după plecarea Dumneavoastră, s-a răspândit un zvon printre locuitorii oraşului, că o cavalcadă de fantome apare de trei ori pe zi în partea de sud a oraşului. Această cavalcadă apare de undeva, dintr-o regiune abruptă şi pustie, numită Defileul Morţii, evitată cu grijă de localnici, deoarece se crede că acolo sus sălăşluiesc duhurile rele. Numele, sau mai bine, renumele-i provine de la aceea că acolo au fost găsiţi ocazional călători sau numai curioşi morţiş fără a se putea constata o rană oarecare. Dimineaţa, la prânz şi seara se pare că o cavalcadă părăseşte defileul ca să străbată în galop câmpiile plate dintre munţii Vindhna.

Întrucât zvonul a luat proporţii, au întreprins cercetări în regiune şi mai mulţi europeni. Toţi confirmă misterioasa apariţie a unei cavalcade de fantome care apare brusc din defileu. Unii au încercat să tragă în aceasta dar gloanţele nu au avut nici un efect asupra acesteia, ba mai mult, unul dintre călăreţii din coloană s-ar fi întors asupra trăgătorului îngrozit, ca să apară sub forma unui cap de mort. Sir, vă relatez numai ceea ce au adeverit domnii, menţionaţi mai jos, prin semnăturile lor şi care se potriveşte cu zvonurile răspândite printre localnici. Poliţiştii indieni refuză cu îndârjire să cerceteze cazul mai îndeaproape, dar cinci

poliţişti de ai mei, au întreprins, fără cunoştinţa mea, o misiune de recunoaştere. Este vorba despre Frank, Gibson, Stone, Hunter şi Wargrame care au dispărut fără urme. Am făcut cercetări cu mare grijă în jurul acestui Defileu ai Morţii dar a trebuit să facem repede cale întoarsă, după ce câţiva din oamenii mei au leşinat, după ce am pătruns în defileu cam cincizeci de picioare. Se pare că pe terenul acestui defileu nu rezistă nici un om.

Eu însumi am văzut în ultima săptămână de trei ori acest marş al fantomelor, l-am văzut şi pe călăreţi, dar ultimii când s-au întors mi-au arătat doar chipurile rânjind ale unor capete de mort.

Se înţelege de la sine că depun tot efortul ca până la întoarcerea dumneavoastră să lămuresc întreaga chestiune. Consider necesar să fac acum acest raport, deoarece ar fi posibil ca duşmani ascunşi ai guvernului englez să însceneze întreaga afacere servind unui scop subversiv!”

— Aşa sună raportul lui John Harriet, iar aici stau ca dovadă documentele care atestă mărturiile unor însemnaţi negustori şi chiar funcţionari de stat, din regiune. Aşadar, este o afacere ciudată şi trebuie să o recunoaşteţi şi dumneavoastră, Connor împături documentul în două, îl puse în buzunar, după care ne privi cercetător.

— Cu siguranţă că este vorba de o chestiune foarte ciudată cu zvonurile răspândite printre localnici şi nu lipsită de pericole aşa cum arată dispariţia celor cinci poliţişti englezi, spuse Marian. Şi-mi place să cred că este vorba de poliţişti foarte destoinici.

— Într-adevăr, erau printre cei mai destoinici şi credincioşi din oamenii noştri, întări deîndată guvernatorul. Ei au pus întotdeauna interesele Angliei înaintea propriilor vieţi, cum se poate vedea din faptul că, în ciuda pericolelor, au încercat să lămurească problema fantomelor.

— Pe moment nu ştiu ce să spun, înainte de a cerceta noi defileul şi de a-i vedea pe aceşti călăreţi fantomă. Poate că domnul Harriet să aibe dreptate cu presupunerea că în spatele întregii afaceri pot sta duşmanii stăpânirii engleze în India.

— Vedeţi dumneavoastră, domnilor. Eu găsesc că această afirmaţie că este cea mai credibilă din întregul raport, continuă guvernatorul. Revolta împotriva englezilor se amplifică de pe o zi pe alta şi este foarte posibil ca duşmanii noştri să uzeze de acest şiretlic şi încetul cu încetul să aducă întreaga regiune la revoltă. Dacă indienii ajung să creadă în demonii răului, atunci ei pot fi împinşi în fanatismul lor, la împotrivirea pe faţă, până la moarte, contra Angliei. Poate va

curge din nou sânge ca pe vremea lui Nana Sahib şi acest lucru trebuie să-l împiedecăm cu orice preţ.

— Ne vom da toată silinţa să împiedecăm o astfel de grozăvie, dar mai avem nevoie de documente, prin care autorităţile statului să ne sprijine în tot ceea ce vom întreprinde, inclusiv poliţişti, propuse Marian.

— Asta este de la sine înţeles. Veţi primi o împuternicire, care vă va oferi puteri depline, veţi avea dreptul de a pătrunde la ori ce oră din zi sau noapte în palatul Holkar, răspunse Barrington.

Îmi trecu abia acum prin minte, după ce guvernatorul menţionase numele palatului, că însuşi Indore se mai numea şi Statul Holkarului. Prinţii înscăunaţi de englezi primeau ei înşişi titlul de Holkar.

— Actualul stăpânitor se numeşte şi el Holkar Rima şi este un om foarte mândru, dar cred că o veţi scoate dumneavoastră la capăt şi cu el. Aşa, acum intrăm în gara oraşului Indore de aceea vă propun să fiţi oaspeţii mei. Dar Pongo al dumneavoastră se găseşte de asemenea în tren?

— Da, el împarte împreună cu Maha un compartiment în celălalt capăt al trenului, invitaţia dumneavoastră o primim fireşte cu plăcere, dar pe viitor va trebui să ne găsim o altă reşedinţă. Sunt foarte curios ce ne va aduce acest „marş al fantomelor” sau cum s-o fi numind.

Marian râse, dar nu bănuiam nici pe departe că acest Marş al fantomelor ne va vârî întruna din cele mai ciudate şi periculoase aventuri. Când ne-am dat seama de acest lucru a trebuit să luptăm din toate puterile pentru a o scoate la capăt.

Acum însă am părăsit râzând şi nepăsători trenul. Alergarăm spre celălalt capăt al trenului să-l luăm pe Pongo şi pe Maha. Bineînţeles, apariţia uriaşului negru şi a ghepardului stârni un mare interes şi m-am simţit mai liniştit numai după ce luă loc alături de noi în automobilul deschis al guvernatorului, care aştepta la gară. Ghepardul se lipi drăgăstos de Pongo şi privea numai panorama străzii de pe partea laterală a automobilului. Timp de mulţi ani Indore era considerat unul dintre cele mai murdare oraşe de reşedinţă şi capitală, dar acum am fost plăcut surprinşi când văzurăm străzile largi, curate pe care alerga cu viteză automobilul nostru.

Palatul guvernatorului era construit într-un stil arhaic dar impunător. Noi primirăm trei camere alăturate la parter, a căror ferestre se deschideau într-un minunat parc ce se întindea până departe. Marian ceruse camerele de la parter în

mod intenţionat pentru a putea părăsi palatul neobservaţi, oricând şi la orice oră din zi şi din noapte.

— Mai este puţin până la amiază, nu doriţi să vă culcaţi până ce trec orele acestea de arşiţă, ne propuse Sir Barrington după ce ne conduse la camerele noastre.

— Deloc. Aş prefera mai degrabă să vizitez defileul cu pricina iar la amiază apar călăreţii, aşa că poate avem norocul să-i vedem chiar astăzi. Cum ajungem mai repede acolo? întrebase Marian.

— Trebuie să luaţi un automobil până la marginea de sud a oraşului, având drept obiectiv iniţial Parcul Vindhna. După ce l-aţi străbătut, la circa un kilometru şi jumătate daţi de o câmpie întinsă care o ţine aşa până la munţii Vindhna. Cam la trei mile depărtarea de parc începe defileul. ÎI veţi recunoaşte cu uşurinţă după imensele blocuri de stâncă care zac pretutindeni începând de la marginea lui. Vreţi să mergeţi singuri sau să vă dau patrula de poliţie să vă însoţească?

— Mai bine neînsoţiţi, preferăm să nu atragem atenţia! spuse Marian prompt. Mi-e şi aşa destul de neplăcut că apariţia lui Pongo şi a lui Maha au stârnit atâţia curioşi. Să sperăm că nu au fost printre ei şi spioni ai bandei, care a înscenat reprezentaţia cu călăreţii fantome. Altfel îşi vor da seama că ne interesăm de ei şi-şi vor lua măsuri de apărare.

— Aveţi perfectă dreptate. Ar fi trebuit să ne gândim încă de la început la asta şi am fi luat măsuri să intraţi neobservaţi în oraş, replică la rândul său guvernatorul.

— Acum este prea târziu şi nu se mai poate schimba nimic… Eu trebuia să fiu prevăzător având în vedere experienţa noastră, căpătată în numeroasele aventuri, dar cum am spus nu se mai poate schimba nimic, în această privinţă. Dar să pornim să nu se facă prea târziu.

Am părăsit repede palatul de reşedinţă a guvernatorului, dar nu luarăm şi ghepardul cu noi. Aici pe străzile oraşului ar fi atras atenţia nu numai localnicilor ci şi spionilor. Luarăm un taxi care ne duse până la marginea de sud a oraşului. Hoinărirăm prin minunatul parc Vindhna şi eu cei puţin uitai pentru o clipă că ne găseam aici cu un scop, atât de mult m-au atras frumuseţile botanice a acestei perle a oraşului Indore. Marian mă deşteptă din reverie şoptindu-mi:

— Se pare că avem o coadă. Nu te întoarce Robert, am impresia că un indian ne urmăreşte de când am plecat de la palatul guvernatorului. A luat şi el un taxi şi ne-a urmărit, acum este din nou în urma noastră. Să sperăm că în curând vom face cunoştinţă cu creatorii noştri de fantome. Trebuie să ne prefacem că nu am băgat de seamă, la priveşte puţin

tamarinul acesta maiestuos, nu crezi că este un exemplar unic?

Şi Marian arătă spre un copac uriaş cu o coroană bogată, dar mie îmi pierise gustul pentru frumuseţile turistice ale parcului, de cum Marian îmi adusese aminte de călăreţii fantomă.

Această urmărire însemna primejdie, pentru că din păcate aventurile noastre au devenit cunoscute în toată India prin intermediul ziarelor. Dacă, într-adevăr, la gară am fost spionaţi de bandă, atunci fără îndoială am fost recunoscuţi. Pe de altă parte Marian a avut dreptate când a afirmat că membrii bandei, vor lua ei iniţiativa, cunoscând cauza pentru care am venit aici în oraş Nici nu trebuia să ne dăm osteneala să-i căutăm, pentru că oricum bandiţii ne vor rezerva o primire presărată cu multe pericole pentru noi, dar oricum cu aceasta noi eram obişnuiţi.

Fără a mări pasul, mergând agale şi discutând, atinserăm în cele din urmă partea sudică a oraşului. Aspectul terenului a început să se schimbe, năpădindu-l tufişurile dese, iar printre acestea ducea o cărăruie îngustă drept înainte. După zona tufişurilor urma o câmpie care ducea spre defileul a cărui însemnătate a crescut odată cu apariţia fantomelor. Cărarea noastră îngustă fiind străjuită de-o parte şi de alta de tufişuri dese mergea drept înainte, după care făcea un cot. După ce am trecut de cotitură Mariam mă înghionti.

— Repede aici după tufişuri. Cred că indianul ne-a pierdut din vedere. Hai grăbeşte-te. Ne-am ascuns la repezeală după două tufişuri înalte de Hibiscus, ştergând urmele lăsate pentru ca indianul să nu poată ghici intenţiile noastre.

După ce am trecut de zona tufişurilor, ne-am aflat în faţa văii întinse. Departe înspre sud se zăreau contururile dinţate ale munţilor Vindhna. Distanţa până la munţi părea să fie vreo patru mile, aşa încât defileul trebuia să fie chiar în mijlocul văii.

— Propun să mergem puţin spre stânga după care să mergem direct spre defileu. Dar trebuie întâi să ne convingem dacă indianul a trecut de zona tufişurilor şi dacă ne mai urmăreşte. Am parcurs repede vreo cincizeci de picioare spre stânga, aproape lipiţi de tufişuri după care ne-am oprit ca să vedem ce se întâmplă cu indianul. Indianul nu se mai arătă aşa că Marian ridicând din umeri zise:

— Să ne reluăm mersul normal către defileu.

Drumul nu era de fel uşor. Soarele ardea nemilos, câmpia aridă, stâncoasă şi bucăţile de stâncă reflectau lumina

strălucitoare a soarelui, încât ne dureau ochii din această cauză.

Din când în când Marian se întorcea privind în spate zicând cu satisfacţie:

– Da! A rămas acolo între tufişuri, l-am văzut cu totul întâmplător. Deocamdată nu ne poate face nimic, aşa că putem continua drumul nostru.

— Haide! Să ne grăbim puţin poate avem norocul să vedem cavalcada călăreţilor noştri.

Ne-am apropiat puţin de defileu, pieziş venind dinspre stânga, deoarece când am părăsit parcul am mers puţin spre est. Eram la o distanţă de cinci sute de metri de defileu, care avea o lungime de circa trei sute de metri şi o lăţime de aproximativ treizeci de metri, când Marian îmi zise:

— Nu, mai bine nu mergem direct spre defileu, ci să mergem puţin spre sud, până depăşim marginea sudică, după care mergem spre vest, e mai bine aşa.

Tocmai m-am bucurat că goana prin căldura aceasta mare a încetat, când Marian a luat-o repede la picior. Bineînţeles că, cu toată goana noastră, nu am pierdut din vedere defileul, dar nimic nu se arăta acolo. În sfârşit, eram la o depărtarea potrivită, pentru a putea coti spre vest, de unde puteam zări capătul defileului.

— Păcat. Mi se pare că am ajuns prea târziu spuse Marian, după ce ne-am oprit puţin, pentru a ne odihni. Ne-am aflat cam la douăzeci de metri de defileu, când deodată am auzit un galop înăbuşit. Nori de praf s-au ridicat din trecătoare care au trecut şi peste capetele noastre. Apoi, urmând, o ceată de călăreţi pe nişte cai foarte puternici. Călăreţii erau îmbrăcaţi în veşminte largi indiene şi turbane colorate alb şi verde, având capetele aplecate lateral astfel că nu le-am putut vedea faţa. Atunci când ultimul din cei paisprezece călăreţi părăsi defileul, ridică brusc capul şi se uită spre noi. Am tresărit puternic căci recunoscui clar capul de mort rânjind, despre care spuseseră toţi călătorii.

Îmi puteam uşor închipui, ce influenţă putea avea asupra indienilor care sunt plini de prejudecăţi un astfel de spectacol. O împuşcătură răsună chiar lângă mine. Marian, îşi scoase repede pistolul şi trase asupra ultimului călăreţ. Eram sigur că la o astfel de depărtare Marian nu putea greşi ţinta şi totuşi glonţul lui Marian păru să nu fi avut nici un efect asupra Călăreţului. Capul de mort ne-a privit câteva clipe, după care s-a întors şi şi-a luat locul alături de ceilalţi călăreţi, iar după puţin timp, întreaga ceată de călăreţi a

dispărut într-un nor de praf. Aparent dispăruseră printre stâncile care continuau urcuşul în ţinutul munţilor Vindhna.

Nu ştiam ce să mai spunem. Într-adevăr a fost un spectacol pe cinste.

— Mă întreb de ce şi-au ales acest defileu, membrii bandei zise Marian. Trebuie cu orice preţ să lămurim această problemă.

II.
O CERCETARE PERICULOASĂ.

— MARIANE, MIE ÎMI SCAPĂ, dar ceea ce am văzut este atât de straniu, încât îţi dă fiori. Îmi pot imagina uşor cum şi oamenilor celor mai tari li se inoculează groaza în acest fel.

— Fireşte, a fost de acord Marian şi efectul sporeşte prin aceea că totul se petrece la lumina zilei. Noaptea dispoziţia omului spre superstiţie şi chiar apariţia misterioasă a unor fantome s-ar fi încadrat într-un tipar mai mult sau mai puţin obişnuit la lumina lunii, decât acum la lumina soarelui.

Dacă locuitorii oraşului l-ar fi cunoscut pe Gothe, atunci ar fi fost de acord cu Faust:

„Ceea ce-i misterios la lumina zilei
Nu mai risipeşte noaptea niciodată…”

În aceste împrejurări nu le mai rămâne localnicilor decât să creadă că o ceată de demoni îşi face mendrele prin preajmă. În timp ce mai privea spre munţi Marian păstra tăcerea. Ştiam că se gândeşte cum am putea da de urma misterioşilor călăreţi. În cele din urmă spuse:

— Întregul şiretlic ar putea consta în existenta unui loc de intrare secret în defileu, astfel încât la reîntoarcere ei să nu mai poată fi văzuţi. În raportul şefului poliţiei Harriet, se menţiona că numai de trei ori pe zi pot fi văzuţi, aceşti călăreţi şi că părăsesc în grup defileul. Dar nimeni nu a spus că i-ar fi văzut că se reîntorc.

— Dar Marian, da cum îţi închipui tu că ar exista pe acest platou stâncos o intrare secretă în defileu? întrebai eu uimit. Părerea mea e că aşa ceva-i imposibil. Şi dacă există într-adevăr aşa ceva, atunci ar face degeaba pe fantomele, căci le-ar periclita afacerile.

— Poate că ai şi tu dreptate, dar în acest caz nu mai văd nici o altă explicaţie. Să mergem din nou în defileu. Este periculos ţinând cont de raportul lui Harriet, că au fost găsiţi morţi pe lângă călăreţii bogaţi şi simpli gură cască. Tot Harriet susţine că a fost forţat să se întoarcă cu trupa lui de

poliţişti indieni. Să nu uităm nici dispariţia celor cinci poliţişti englezi, care voiau să lămurească cazul, pe cont propriu.

— Da avem perspective frumoase, zisei eu făcând haz de necaz, dar nu ne rămâne altceva de făcut decât să pătrundem în defileu. Propun să alegem drumul pe care au venit călăreţii.

— Mai bine să mergem puţin spre nord, ca după aceea, din faţă, să avem o perspectivă mai bună a defileului. Acum îmi trece prin cap o idee. Cred că aş putea lămuri problema defileului. Cred că există o explicaţie naturală în moartea diferiţilor călători de la care defileul îşi trage numele de Defileul Morţii şi cu asta banda omoară doi iepuri dintr-o dată.

— Ce tot vorbeşti tu acolo? mă mirai eu. Vrei să spui că ai găsit cheia problemei? Dar Mariane, nu-ţi dai seama că autorităţile nu au putut lămuri misterul acesta în cinci luni, iar tu pretinzi să-l fi lămurit în câteva minute?

— Secretul mişcărilor fantomelor nu-l cunosc, fireşte, dragă Robert, mă calmă prietenul meu, dar poate aş putea explica moartea şi chiar leşinul oamenilor lui Harriet, atunci când au încercat să pătrundă în defileu.

— Eşti de părere că acestora li s-a întins o capcană şireată?

— Nu acest lucru vreau să spun, dar hai să vedem dacă am dreptate, e o presupunere de-a mea.

Marian mă conduse o bucată de drum spre nord, în direcţia parcului Vindhna, după care cotirăm spre vest perpendicular pe defileu. Am parcurs repede cei douăzeci de metri care ne mai despărţeau de defileu şi iată-ne la marginea misterioasei trecători. Pereţii de stâncă cădeau aproape verticali şi erau atât de netezi, ca şi când i-ar fi şlefuit harnice mâini de artişti. Nu am mai văzut în viaţa mea asemenea pereţi netezi, de stâncă, nu se vedea nici o fisură ori cât de mică.

— Mariane, nu ţi se pare că acest defileu pare creat mai degrabă de o mână de om decât să fie natural? spusei eu.

— Da Robert, acest lucru l-am remarcat şi eu de prima oară, dar cred că a fost mâna prinţilor indieni din vechime care dispuneau de o mână de lucru foarte ieftină şi foarte multă. Dar în acest caz defileul ar fi fost cunoscut. Are doar o lungime de trei sute de metri şi o lăţime de treizeci de metri şi o înălţime de douăzeci de metri. În acest caz această muncă uriaşă ar fi durat zeci de ani, în cazul când ar fi fost făcută de oameni. Iar o astfel de lucrare ar fi trebuit să fie menţionată în istoria oraşului Indore.

— Dar Mariane, popoarele asiatice ştiau să păstreze secretele. Gândeşte-te la Borobudur cel mai mare sanctuar budist din Iawa. Atunci când invazia islamică a devenit iminentă preoţii templului au impus populaţiei să-l acopere cu pământ. După care terenul a fost arat şi semănat cu orez, timp de două sute de ani s-a păstrat tăcere asupra acestui fapt până când a fost descoperit din întâmplare. Ar fi posibil să fie şi aici un astfel de sanctuar iar populaţia să păstreze tăcerea asupra acestui fapt.

— În India nimic nu-i imposibil, dar parcă n-aş merge aşa de departe. Fireşte că tot acest teatru cu fantomele ar duce la o astfel de presupunere. Dar Robert, poate că nici nu-i gândită rău. Dar uită-te la aceşti pereţi cât de artistic sunt lustruiţi. Chiar dacă ar fi o piatră moale de ardezie, mâinile omeneşti nu ar fi fost în stare să ridice asemenea giganţi.

— Mă gândesc şi la altceva Mariane, dacă acest defileu n-a fost odinioară un lac, iar apa să fi ros stânca.

— La naiba Robert, te pronunţi de parcă ai fi unul dintre profeţi, râse Marian cu poftă. Dar s-ar putea să ai dreptate. Este posibil să fi avut loc o catastrofă naturală, cutremur sau altceva asemănător şi de aici i se trage numele Defileul Morţii.

— Ne vom lămuri îndată ce atingem peretele sudic, pe unde cred că vom putea coborî mai uşor.

— Nu este bine aşa, vreau să încerc altfel, apoi vom vedea mai departe ce va fi. Mai sunt douăzeci de metri până sus. Îmi voi sacrifica câteva coli de hârtie din caietul meu de notiţe. Răsuceşte te rog, dar foarte lungi şi care să fie de aceeaşi dimensiune. Mirat am făcut ce mi-a cerut de şi pentru moment nu mi-am putut da seama ce intenţiona să facă Marian. Am văzut cum îşi rupse foile din caietul de notiţe, le-a răsucit în formă cilindrică de o lungime de aproximativ douăzeci de centimetri. În aceste tuburi a introdus bucăţele mai lungi de hârtie după care le aprinse ia capete. Micile făclii le-a lansat să cadă în defileu. Vântul nu bătea de loc, astfel că acestea au ars liniştit. Tot mai jos coborau aceste mici făclii în jos. Am început să mă neliniştesc gândindu-mă dacă pe fundul defileului s-ar fi adunat un gaz exploziv. Mai era cam un metru şi jumătate până să ajungă la fundul prăpastiei, când flăcările au început să pălească după care s-au stins; la fund era gaz carbonic.

— Aşa, am bănuit eu! spuse Marian mulţumit. Îţi aminteşti că în Manciuria există o trecătoare în care se întâmplă un fenomen asemănător. Acelaşi lucru se întâmplă şi aici. De aceea trecătoarea poate fi trecută numai de călăreţi, iar caii

acestora trebuie să fie înalţi şi puternici iar oamenii purtau măşti de gaze confecţionate după modelul unor capete de mort.

— Aceasta înseamnă că nu vom putea coborî în defileu?

— Nu are nici un rost. Vom încerca să coborâm spre seară, după cavalcada călăreţilor, dar vom purta măşti de gaze.

— Aş vrea să ştiu, numai de ce aceste incursiuni făcute de misterioşii călăreţi se fac dimineaţa, la amiază şi seara? Trebuie să fie o explicaţie, spusei eu.

— O explicaţie ar consta în aceea că atunci se concentrează gazul carbonic, mai puternic şi în ciuda măştilor pe care le poartă trebuie să părăsească repede zona căci gazul se poate ridica mai sus, periclitând caii. Altfel nu-mi pot explica ieşirile lor periodice.

— Explicaţia ar ţine, dar se pune întrebarea de ce nu folosesc măştile pentru cai ieşite nu de mult pe piaţă. Atunci nu ar mai fi necesară înscenarea acestui circ, cu apariţia şi dispariţia fantomelor îşi vor putea închipui că autorităţile engleze nu vor lăsa să treacă mult timp fără să lămurească cazul.

— Aşa este, dar deocamdată nu are nici un rost să ne batem capul cu asta. Să vedem mai întâi care sunt intenţiile bandei şi apoi ne vom lămuri cu toate. Propun să ne întoarcem în oraş să facem rost de măşti de gaze, fără să dăm de bănuit cuiva, iar spre seară să ne întoarcem. Până se întunecă mai avem timp şi putem să şi dormim puţin, pentru că la noapte nu vom avea timp.

Îmi place să cred că într-un timp atât de scurt am făcut progrese mai mari ca englezii care se ocupă de mai multe săptămâni, constatai eu cu bucurie, când păşirăm în parcul de lângă oraş. Explicaţia cu acidul carbonic nu le-a dat nici lor prin cap. Pentru că nimeni nu a trăit experienţa noastră din Manciuria, unde era o trecătoare asemănătoare şi prin analogie am ajuns la concluzia aceasta. Totuşi se putea deduce ceva din întâmplarea cu leşinul poliţiştilor când au intrat în defileu, dar raportul lui Harriet a menţionat numai incidentul fără vreo explicaţie.

— De acord, întrucât lipsea ideea de bază. Existenţa bioxidului de carbon nu au bănuit-o, altfel le era uşor să ofere şi ei o explicaţie similară. Ia te uită, spionul nostru nu şi-a părăsit postul, uite-l cum a dispărut după arborele acele stufos. Lasă-l să-şi facă treaba, nu ar avea nici un rost să ne ocupăm de el acum, mâine vom avea tot timpul pentru el. Numai, diseară, când vom părăsi palatul guvernatorului

trebuie să fim cu ochii în patru, pentru a nu fi văzuţi de spion. Mă voi gândi cum să scăpăm de urmărirea lui.

Plimbarea prin parc a fost o adevărată încântare, în comparaţie cu ce am îndurat în câmp deschis. Fără să ne mai preocupăm de „coadă" am străbătut parcul şi am luat primul taxi, pe care-i găsirăm pe acolo, să ne ducă la palatul lui Sir Barrington. Acolo se lucra de zor, toate serviciile funcţionau din plin. Imediat ce am intrat în camerele noastre s-a ivit şi sir Barrington, ceea ce dovedea cât eram de aşteptaţi. El ne-a întrebat imediat:

— Ei domnilor, aţi văzut ceva?

Ne întâmpină el cu interes.

— Da, am văzut şi noi firește reprezentaţia acestor „călăreţi fantomă" şi trebuie să vă mărturisesc imediat că nu poate fi vorba de stafii, altfel nu am fi *auzit* galopul cailor. Fantomele călăresc în tăcere. Vom cerceta astă seară în mod amănunţit defileul dar pentru aceasta avem nevoie de măşti de gaze potrivite. Oare am putea face rost de ele aici?

— Bineînţeles domnule Farrow, poliţiştii noştri sunt înzestraţi cu măşti de gaze. Dar trebuie să mergeţi la depozit pentru a vă alege măştile potrivite, spuse guvernatorul.

— Acest lucru aş dori să-l evit, deoarece suntem urmăriţi, spuse Marian guvernatorului, care a rămas o clipă uluit. Nu s-ar putea aduce în taină mai multe măşti de diferite mărimi pentru a ni le alege pe cele mai potrivite?

— Cum aţi fost urmăriţi? întrebă guvernatorul indignat.. Trebuie să-l arestăm pe urmăritorul dumneavoastră imediat. Unde l-aţi lăsat?

— Acum cred că face rondul în faţa reşedinţei dumneavoastră, dar mai bine să-l lăsăm în pace, pentru moment nu ne poate fi dăunător, întrucât îl cunoaştem. Dacă îl veţi aresta el va fi înlocuit cu alţii pe care nu-i cunoaştem şi vor fi mai greu de depistat. Să ne îngrijim ca la părăsirea de către noi a palatului să nu fim descoperiţi. Trebuie să se creadă că pe timpul nopţii vom rămâne la palat.

— Aşadar la noapte veţi intra în defileu şi pentru acest lucru aveţi nevoie de măşti de gaze. Dar la ce vă folosesc acestea, aveţi vreo bănuială că în defileu s-ar găsi gaze otrăvitoare?

— La nivelul solului şi puţin mai sus am descoperit că se află bioxid de carbon, în defileu. Curioşii care au pătruns în defileu trebuie să fi leşinat şi nefiind nimeni care să-i scoată afară din defileu au murit sufocaţi, în cele din urmă.

— Pe toţi dracii, ce repede aţi ajuns la această concluzie, dar cum de v-aţi dat seama? întrebă sir Barrington.

Marian îi povesti ce ni s-a întâmplat în Manciuria şi-i explică şi necesitatea prezenţei cailor, precum şi de ce trebuie să poarte măşti, ca şi tot ce ştiam în legătură cu defileul. I-am spus guvernatorului că după părerea noastră numai anumite porţiuni ale defileului, sunt periculoase prin prezenţa bioxidului de carbon, iar caii trebuie îndepărtaţi în anumite perioade ale zilei, când emisia de gaze este mai mare, deci nu se poate trece fără primejdie.

— Da, explicaţia dumneavoastră mi se pare genială. Ziarele nu au exagerat de loc descriind atât de bine aventurile, spuse cu entuziasm amfitrionul nostru.

— Dar nu va fi primejdios să vă întoarceţi singuri în defileu deseară? Ce-ar fi să vă dau nişte însoţitori destoinici?

— Nu, în nici un caz, îi respinse Marian propunerea. Prin aceasta am atrage numai atenţia şi am primejdui întreaga operaţie. Mai bine mergem singuri. Vreau să încerc, pentru a-mi da seama despre ce este vorba. Iar mai târziu îi putem aresta. Nu cred că-i atât de primejdios pe cât pare. Acum cred că ştiu cum îi putem duce în eroare pe spionul nostru. Nu vreţi să daţi o petrecere diseară, Sir? Omul nostru va crede că o daţi în onoarea noastră, iar noi trebuie să fim în mod obligatoriu prezenţi şi nu-i va trece prin gând că vom merge la defileu.

— Bună idee. Fireşte că voi face în aşa fel ca să fie chemaţi cei mai de seamă funcţionari ai mei împreună cu cei mai de seamă oameni de afaceri. Motivul petrecerii va fi sărbătorirea a şaisprezece ani de când am venit în India. Bineînţeles că ziua nu se potriveşte dar asta nu trebuie să ştie nimeni. Imediat voi trimite ordonanţa să ducă invitaţiile.

— Dar să nu menţionaţi pe invitaţie acest motiv. Pentru a evita o acţiune în forţă a bandei. Specificaţi pe invitaţie numai că este vorba de o surpriză.

— Aşa voi face, ne asigură guvernatorul. Într-o jumătate de oră măştile vor fi aici, de aceasta mă ocup personal.

După ce părăsi Barrington camera, Marian zise:

— Acum să ne spălăm repede şi să ne schimbăm hainele. După ce măştile vor fi aduse putem merge la culcare. Îl voi ruga pe guvernator ca să ne trezească cu puţin timp înaintea lăsării serii şi să ne fie adusă în cameră mâncarea.

Nu a trecut nici o jumătate de oră că ne sosi lada cu măşti având diferite mărimi, din care noi ni le-am ales pe cele care ni se potriveau. După aceasta ne-am dus la culcare. Expediţia noastră la defileu prin arşiţa câmpiei ne-a obosit atât de tare încât am căzut într-un somn adânc. Înainte cu o jumătate de oră după apusul soarelui am fost treziţi. De abia

terminaserăm cu duşul că în cameră au apărut diferite feluri de mâncare. În timp ce noi am început să mâncăm şi să ne delectăm cu bunătăţile aduse, în cameră apăru guvernatorul. Aşa domnilor. Primii musafiri au început să apară. Cred că ar fi bine să vă arătaţi şi dumneavoastră puţin. Sau preferaţi să vă prezentaţi după ce vă veţi întoarce din primejdioasa misiune? Oricum mi-ar face plăcere să vă prezint musafirilor mei.

— Aceasta depinde peste ce vom da în defileu. Poate avem norocul să aflăm repede scopul acestei bande.

— În acest caz vă urez mult noroc, spuse Barrington cu multă căldură. Dacă vi se întâmplă ceva va trebui să plecăm în căutarea dumneavoastră. N-ar fi bine să stabilim un anumit timp, după care ar trebui să plecăm în căutarea dumneavoastră?

— Sunt de acord. Să zicem dacă până în zori nu ne întoarcem, atunci oamenii dumneavoastră pot începe cercetările, dar să aibe asupra lor măşti de gaze. De asemenea recomand ca oamenii să fie dotaţi cu carabine care au gloanţe cu mare pătrundere; căci alte arme nu au nici un efect asupra cavalerilor mascaţi.

— Vă gândiţi la veste antiglonţ? exclamă sir Barrington. În acest caz alte arme nu au nici un efect asupra lor.

— Dacă s-ar fi tras în cai, poate că ar fi căzut câţiva membri în mâinile noastre. Să sperăm că nu va fi cazul să vă căutăm ci din contra, veţi reveni la timp la palat. V-aţi gândit cum să ieşiţi din palat neobservaţi şi să plecaţi în defileu?

— Încă nu, zise Marian. Dar am totuşi o idee. Am putea primi nişte haine asemănătoare cu ale servitorilor palatului? Bineînţeles că nu va trebui nimeni să ştie, decât oameni absolut de încredere. Aceasta pentru că nu cunoaştem ce legături are banda aceasta.

Este posibil să aibe legături cu cineva din palat. Sir Barrington ne privi câteva clipe după care spuse:

— De fapt nu voi împărtăşi secretul nostru nici unui indian, iar hainele le va procura adjunctul meu Connor, care este un om de încredere. Îi voi spune să se grăbească sub un motiv oarecare… Acum pe mine vă rog să mă scuzaţi căci trebuie să primesc musafirii. Încă odată vă urez mult noroc şi să vă întoarceţi cât mai repede.

— Cât priveşte întoarcerea, probabil ne va lua mai mult timp, decât bănuim noi iar expediţia nu va fi uşoară zise Marian, după ce guvernatorul părăsi încăperea. Nu vom avea noi noroc ca într-un timp aşa de scurt să lămurim misterul; după ce autorităţile se chinuie de câteva săptămâni să-l

rezolve. Pe de altă parte, s-ar putea ca şi adversarii noştri să-şi ia măsuri de apărare.

— Eu cred că vom rezolva repede misterul. Ai lămurit destul de repede misterul defileului, aşa că de ce nu am avea un succes asemănător acum şi cu călăreţii fantomă. Eu unul nu mă îndoiesc nici o clipă de succes, îmi încurajai prietenul.

— Nu ştiu ce să zic. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai greu de rezolvat problema. Dar iată vine domnul colonel cu veşmintele pe care le-am cerut. Să ne îmbrăcăm repede. Amabilul Connor ne ajută să ne îmbrăcăm veşmintele, ne puserăm turbanele pe cap, după care ne privi o clipă şi zise:

— În întuneric nu vă recunoaşte nimeni. Acum să vă deschid poarta dosnică, pentru a putea ieşi nestingheriţi. Dar cum veţi ajunge până la parcul Vindhna, căci este o distanţă destul de mare de străbătut până acolo.

— Va trebui să-l parcurgem şi încă repede, în nici un caz nu putem lua un automobil. Dar nu face nimic, drumul îl cunoaştem, deoarece am fost acolo şi vom evita pe cât posibil arterele principale. Fiţi liniştit că vom reuşi noi. Între timp se lasă întunericul. Mai aşteptarăm puţin apoi Marian zise:

— Aşa, acum putem pleca, domnule Connor, condu-ne te rog spre poarta secretă, de care ai amintit. Ieşirăm nevăzuţi din palat, străbăturăm imensa grădină a palatului şi ajungând la poarta pe care colonelul Connor ne-a deschis-o. Colonelul se uită afară şi nevăzând pe nimeni ne făcu semn cu mâna că putem ieşi. Nu se vedea ţipenie de om.

— Luaţi-o pe străduţa aceasta în jos spre dreapta, unde daţi de strada principală, de-a lungul căreia aţi mers azi la amiază. Vă urez mult succes.

— Vă mulţumim domnule Connor, spuse Marian. Străbăturăm repede parcul palatului după care, merserăm de-a lungul străduţei întunecate. Când am ajuns în strada principală, am observat cu multă satisfacţie că aceasta era luminată slab. Aceasta venea în sprijinul nostru, deoarece puteam fi văzuţi mai greu.

O luarăm repede la pas către sud. Oricum strada era aproape pustie, aşa că era puţin probabil să ne întâlnim cu cineva. Ajunserăm în cele din urmă în parcul Vindhna, printre aleile întunecate ale arborilor mari. Marian se opri deodată şi se uită repede înapoi, Pongo şi cu mine îi urmarăm exemplu, dar nu văzurăm nici ţipenie de om.

— Ei, să-i dăm drumul mai departe, zise el, se pare că am reuşit să ne strecurăm neobservaţi din palat. În curând

străbăturăm întregul parc şi ne-am aflat în faţa unui platou întins în mijlocul căruia se găsea Defileul Morţii.

III.
DEFILEUL MORŢII.

TOCMAI CÂND ERA SĂ PĂŞIM în câmpia scăldată de razele lunii, mi s-a părut că aud lângă mine un zgomot suspect. L-am apucat de mână pe Marian şi i-am spus:

— Atenţie, Mariane, cred că un om se află în apropierea noastră. L-ai auzit şi tu?

— Da. Stai liniştit. Ar putea fi o santinelă care are postul aici, că doar nu ne-a urmărit nimeni. Pongo, trebuie să-l faci repede nevătămător.

— Pongo face, zise calm uriaşul.

El dispăru repede şi fără zgomot de lângă noi, încât nu am auzit nimic. Era de mirare căci în viaţa noastră aventuroasă am fost obişnuiţi să sesizăm cel mai mic zgomot, ceea ce ne-a salvat de la multe primejdii, dar de data aceasta nu am auzit nimic.

Dacă a auzit cineva convorbirile noastre în şoaptă nu-mi pot da seama. Poate că spionul a avut intenţia să anunţe imediat pe conducătorul bandei. Căci după un aproape un minut se auzi în spatele nostru un strigăt înăbuşit după care un horcăit, care se stinse brusc. După câteva minute Pongo se ivi lângă noi, tot pe nesimţite după cum plecase, încât m-am speriat când a apărut lângă mine.

— Ei Pongo, ce s-a întâmplat? întrebă Marian.

— Indian era, acum legat bine. Masser fie liniştit.

Puteam fi siguri de spusele lui Pongo. Dacă el spunea că este bine atunci puteam fi liniştiţi.

Acum aveam dovada cât de şireată era această bandă, dacă şi-au pus santinele şi în parc, pe timp de noapte. Pe de altă parte au avut şi spion la gară, după cum ne vom lămuri mai târziu. Trebuie că banda era puternică şi bine organizată, aşa că nu era de mirare că le-au reuşit atât de bine acţiunile lor. Fireşte că trebuia să ne aşteptăm să găsim santinele şi în defileu, dar de acestea ne vom debarasa repede.

— Presupun că al treilea rond al călăreţilor se execută imediat după lăsarea întunericului. Înainte! Să ne încercăm norocul, zise Marian cu o voce înceată, ieşirăm din umbra deasă a copacilor la un câmp deschis.

Dacă ar mai fi existat vreo santinelă, în afară de cea din parc, doborâtă de Pongo, cu siguranţă ne-a văzut şi pitită cum era putea să ne împuşte foarte uşor. Din când în când m-

am întors să văd dacă suntem urmăriţi dar nevăzând nimic suspect la liziera parcului am pornit repede la drum. Poate că santinela doborâtă de Pongo era singura. În curând am ajuns la defileu. Lumina vie a lunii făcea ca pereţii netezi ai trecătorii să capete reflexe de oţel şi din nou mă străbătu gândul că numai apa putea face pereţii netezi şi abrupţi.

— Robert, cred că ai avut dreptate cu presupunerea ta că a existat odinioară un lac. Şi nu e greu de presupus că în de-a lungul vremurilor un prinţ indigen sub presiunea năvălirilor duşmane să-şi fi scufundat averile în lac. Poate că azi un urmaş îndepărtat care a ajuns în posesia unor date despre ea îşi caută în secret comoara.

— Nu cred, Mariane, acest lucru nu e posibil. Dacă lacul dintr-un motiv oarecare s-ar fi retras, atunci s-ar fi găsit de mult comoara.

— Dacă lucrurile ar sta aşa cum spui tu, atunci oamenii care vor comoara au tot dreptul să şi-o caute… Şi atunci de ce teatrul acesta cu fantomele? Sau poate este vorba de urmaşii celor care au ajutat la ascunderea comorilor. După părerea mea moştenitor ai presupusei comori nu poate fi decât Holkar Rima. Fireşte el ar putea fi urmaşul din familia celui victorios care şi-a forţat inamicul să fugă şi să-şi ascundă astfel comorile.

— Pe noi toate aceste comori nu ne privesc, interesul nostru este să lămurim misterul fantomelor şi să eliberăm pe cei cinci poliţişti englezi dacă vor mai fi în viaţă.

— Deci tragi nădejdea că mai sunt în viaţă poliţiştii, întrebai eu?

— Da, bănuiesc, deoarece nu li s-au găsit corpurile neînsufleţite ca a celorlalţi, până acum. Presupun chiar că au fost foarte aproape de dezlegarea enigmei, dar din neprevedere au căzut în mâinile duşmanilor, adică a bandei. Poate că amatorii de comori ascunse nu vor să fie acuzaţi de omor. Ei ţin prizonieri pe poliţişti până îşi vor fi atins ţelul. Să ne punem măştile şi să coborâm. Ne găseam pe latura nordică a intrării în defileu. Cavalcada călăreţilor mai mult ca sigur că a trecut spre sud întrucât a trecut mult timp de când s-a lăsat întunericul. Marian mergea înainte. Păstram între noi o distanţă de câţiva metri, încât să ne putem ajuta unul pe celălalt la nevoie. Cum încheiam şirul mai privii odată în spate spre parcul Vindhna, înainte de a coborî în defileu. Pe partea nordică coborâşul nu era atât de abrupt. Nimic nu se zărea neliniştitor la marginea întunecată a trecătorii şi, mai împăcat cu mine însumi, îmi urmai

tovarăşii. Din nou aveam dovada că aici valurile lacului au făcut o muncă miraculoasă.

Afară, în plină câmpie era destul de rece, se simţea doar apropierea lanţului muntos Vindhna, imediat după ce apunea soarele. În defileul propriu zis căldura ucigătoare a zilei se menţinuse mai mult. Aveam impresia că descind în iad, căci la fiecare pas pe care-i făceam în jos se făcea tot mai cald. Sub măştile strânse pe figură transpiram puternic, dar evident nu puteam şterge picăturile de sudoare, ceea ce ne amplifica chinul.

De abia ajunserăm pe fundul trecătorii că şi remarcai câtă dreptate avusese Marian cu presupunerea sa, căci din toate părţile se auzea susuratul ascuţit al emanaţiilor gazoase, care parcă izvorau din fântâni mascate în solul neted. M-am aplecat şi am ţinut mâna într-o astfel de ţâşnitură. Simţeam gazul rece care ţâşnea cu putere din porii pământului. Fără măştile noastre am fi fost cu siguranţă pierduţi. Acidul carbonic, cu efect mortal, izbucnea la intervale regulate aşa cum presupusese Marian. Doar între aceste respiraţii ale solului, din fericire regulate, vizitatorii puteau cerceta defileul.

Se părea că în perioada când misterioşii călăreţi nu părăsesc defileul, emanaţiile de gaze sunt mai mici. Era deci de bănuit că nu aveam a ne teme pe moment să ne întâlnim cu inamicul, atâta timp cât emanaţia de gaze era în plină forţă. Mai ales că nu cred că au măşti de gaze atât de bune, ca ale noastre. În timp ce înaintam cu băgare de seama în defileu, eram însoţiţi continuu de şuieratul gazului carbonic care se auzea din ce în ce mai slab. Şi aici solul era perfect neted şi nu se mai zăreau fisurile de unde gazul ţâşnea, când Marian aprinse un chibrit, acesta continuă să ardă cu o flacără constantă.

Marian îşi scoase masca de pe faţă iar noi li urmarăm exemplu. Era o adevărată desfătare să-ţi poţi şterge faţa şi să respiri aer proaspăt în voie.

Lucrul de neînţeles era că mascaţii părăsesc defileul cu mască deşi existau locuri unde nu se găseşte gaz şi nu era nici un pericol. Să nu fi făcut ei cercetări atât de departe? Nu ar fi exclus acest lucru.

— Acum că suntem aici poate găsim noi presupusa comoară, mă pronunţai eu, cu satisfacţie.

— Putem să ne gândim şi la acest lucru, dar să fim foarte atenţi. Nu este exclus să mai fie santinele. În afară de asta propun să ne luăm din nou măştile de gaze, dacă ne deplasăm, întrucât s-ar putea să dăm brusc de o emisiune de

gaze. Am putea leşina dintr-o data fără să avem răgaz să ne mai punem, masca de gaze:

Îi urmai îndemnul cu mult regret, căci era plăcut fără mască dar din păcate prietenul meu avea dreptate, ne găseam pe un teren duşman şi ce este bine, nu este rău. Mai merserăm aproximativ douăzeci de metri când pe partea stângă a peretelui descoperirăm o deschizătură foarte aproape de sol. Era destul de mare încât să permită intrarea unui om de talie medie. Marian se aplecă s-o examineze. În jurul nostru nu se mai auzea şuieratul gazului toxic.

Mai păstrarăm măştile pe faţă întrucât nu ne puteam permite a intra în tunelul descoperit de noi, deoarece nu ştiam dacă mai sunt sau nu gaze în tunel. De abia am intrat în tunel, după Marian şi Pongo, că am şi auzit şuieratul gazului care ieşea. Marian se găsea în faţa mea cam cu cincisprezece picioare. Pongo aproape că acoperea toată înălţimea şi lăţimea tunelului, cu statura lui uriaşă. Până şi lumina lămpii lui Marian o vedeam la intervale diferite. Îmi aprinsei şi eu lampa de buzunar şi descoperii că atât pereţii cât şi solul tunelului erau pline de găuri prin care ţâşnea gazul ucigător. Aici gazul parcă ţâşnea cu toată forţa, după cum ne-am dat seama după zgomotul pe care-i făcea, de parcă s-ar fi declanşat aburul din sute de oale puse la fiert. Fără măşti ar fi fost imposibil să cercetăm tunelul deşi urme de paşi erau întipărite destul de vizibil în solul prăfos al gangului pe care-i străbăteam. Însemna că misterioşii locuitori ai defileului l-au cercetat când emanaţiile încetau, iar când reîncepea emanaţia de gaze, ieşeau din tunel în modul în care i-am văzut şi noi. Eram curios să văd ce vom mai descoperi. În cazul când era o comoară aici, aceştia au avut tot timpul să o descopere.

Mă aşteptam să dăm de o grotă unde să fie ascunzătoarea tezaurului. Desigur că şi acesta, între timp, a fost descoperit, dar misterioşii căutători sperau că a mai rămas încă de descoperit o parte. Dar cum au ajuns ei în defileu neobservaţi? Iată o nouă enigmă nu uşor de dezlegat.

Doar au fost văzuţi atât de des, în grup când părăseau defileul ca să dispară în regiunea munţilor Vindhna. Ar fi trebuit să fie văzuţi odată cel puţin şi la această intrare. Eram atât de adâncit în gânduri încât m-am ciocnit de Pongo care s-a oprit brusc. Gangul s-a lărgit deodată şi ne-am găsit într-un fel de grotă, aşa cum mi-am închipuit. Dar grota era goală şi nici urmă de comoară!

Peste tot erau urme întipărite în sol. Să fi descoperit tezaurul? Solul prezenta numeroase fisuri prin care ieşea

gazul carbonic cu putere împins de o presiune uriaşă. Deci descoperisem de ce vizitatorii noştri, sau căutători de comori intrau cu regularitate în defileu. Presupunerea noastră părea să se adeverească, altfel cei paisprezece călăreţi de ce s-ar fi expus acestor osteneli. Acum trebuia să descoperim drumul secret prin care reuşeau să se întoarcă nevăzuţi în defileu. Trebuia să existe ceva neobişnuit aici, altfel cum ar fi reuşit de atâtea ori să se facă invizibili.

Marian mătură cu lumina lanternei de mai multe ori pereţii şi solul grotei dar nu găsi nimic neobişnuit. S-ar putea ca într-o grotă atât de adâncă şi plină de gaze să fie ascunse tot felul de capcane, trape sau uşi secrete care dau în depozitul de comori. Nu puteam descoperi nimic şi în cele din urmă Marian îmi făcu semn să ne întoarcem. Nu mai aveam ce căuta aici şi următorul nostru obiectiv era să descoperim ascunzătoarea bandiţilor. Acolo speram să-i găsim şi pe cei cinci englezi dispăruţi.

Eram pe punctul de a ne întoarce spre intrarea în tunel, când am auzit o bubuitură în masivul stâncos. Fâsâitul gazelor toxice se auzea atât de tare încât se părea că o mână nevăzută a dat drumul unui ventil imens al unui cazan aflat sub presiune.

Aproape instinctiv ne-am năpustit spre uşa de intrare în tunel, dar de acum era prea târziu. Cu un bubuit puternic tavanul tunelului s-a prăbuşit, atât de aproape de mine încât am simţit curentul făcut de bucăţile mari de stâncă care se prăbuşeau, îngrozit am făcut câţiva paşi înapoi şi m-am lovit de Marian, care alerga în salturi. M-am apropiat cu greu de el şi i-am spus:

— Ce se întâmplă?

El îşi ţinea lampa în aşa fel încât întreaga faţă îi era luminată. Ochii săi din spatele măştii clipiră şi arătă spre bucăţile de stâncă căzute din tavan. Asta însemna că trebuia să le îndepărtăm cât se putea de repede din calea noastră, pentru a putea ieşi din grotă. Ca un nebun Pongo s-a aruncat asupra blocurilor de piatră căzute. Lămpile noastre de buzunar îl luminau din plin, în timp ce ca un uriaş din poveste sau ca un Hercule negru, cu mâinile lui mari prindea blocurile mari de stâncă şi le rostogolea în spatele său. Lucram cu schimbul. Eu şi Marian îndepărtam stâncile cele mai accesibile spre partea stângă a tunelului. Ele trebuiau aranjate cu mare grijă, pentru a face suficient loc ca să putem ieşi.

Munca lui Pongo era plină de pericole, căci zguduiturile pe care le provoca, putea duce la alte prăbuşiri. Dacă s-ar fi

produs o nouă prăbuşire a tavanului atunci Pongo era cu desăvârşire pierdut. Dintr-o dată, Pongo care tocmai trăgea o stâncă mare, a sărit înapoi. În avântul său ne lovi cu atâta putere încât ne trânti la pământ, în timp ce se auzi o nouă bubuitură în tunel. Când ne revenirăm şi am îndreptat razele de lumină spre singura noastră cale de ieşire, am văzut un bloc uriaş de câteva sute de kilograme căzut de sus. Pongo observase primejdia în ultima clipă. Mişcările sale au fost atât de repezi iar saltul atât de natural încât l-am asemuit cu un tigru. Doar aceste feline mari au atâta îndemânare încât nu au pereche. Bucuria noastră că Pongo a reuşit să scape din acest pericol a fost mare. Dar şi speranţele noastre de a ieşi vii din această grotă s-au redus la minimum.

Dar Pongo nu şi-a pierdut cumpătul, sări din nou în picioare, se îndreptă spre blocul de stâncă care era să-l omoare şi-l cuprinse cu braţele sale. Acum însă trebuia să-şi întrebuinţeze toată forţa sa uriaşă pentru a reuşi să înlăture blocul mare de stâncă căzut. Din păcate noi nu-l puteam ajuta din cauza tunelului care era îngust Dar uriaşul nostru a reuşii singur să înlăture bucata de stâncă. Pongo reuşi să-l răstoarne şi acum puteam şi noi să-l ajutăm la deplasarea bucăţii de stâncă spre peretele din stânga. Pongo intră din nou în tunel. Plafonul tunelului era acum cu mult mai jos ca înainte, aceasta din cauza deplasării lui. Din fericire alte alunecări nu s-au mai produs, iar zelul lui Pongo era mai mare. De abia puteam ţine pasul cu el la lucru, la îndepărtatul stâncilor căzute ce blocau drumul spre ieşire.

În sfârşit Pongo se întoarse şi ne-a făcut semn cu mâna, după care se strecură cu greutate prin deschizătura pe care şi-a făcut-o spre ieşire. Niciodată nu am ieşit mai repede dintr-o deschizătură ca acum, deoarece putea începe să cadă din nou tavanul şi de această dată ar fi fost fatal pentru noi. De cealaltă parte a blocurilor prăbuşite din tunel, înfăţişarea lui a rămas neschimbată şi părăsirăm cât am putut mai repede tunelul, spre a ieşi la aer curat. Când am ajuns afară din tunel, razele blânde ale lunii ne-au învelit, iar nouă nu ne venea să credem că am scăpat din grotă. După ce ieşirăm afară după câteva clipe de relaxare am început să examinăm cu atenţie întinderea din faţă. La început îmi încordai auzul, dar nu am auzit decât melodia agasantă a fâsâitului de gaze în urma mea, după care cercetai cu grijă partea de sus a trecătorii înălţându-mi cât puteam capul!

Nimic nu se mişca ca să ne facă bănuitori. Nici în jurul nostru, nici deasupra trecătorii. Aşa încât am păşit liniştit afară, iar camarazii mei mă urmară curând. Marian rămase

câteva secunde în apropierea intrării tunelului pe care o cercetă cu multă atenţie. Apoi cercetă ciudatul defileu mergând spre sud. Astfel ajunserăm la o porţiune de drum unde nu se mai simţea emanaţia de gaze. Cu ajutorul brichetei sale Marian aprinse o bucată de hârtie care arse normal, după care scoaserăm măştile.

— Minunată realizare a naturii, spuse Marian. Aici s-ar putea vorbi mai degrabă de emanaţii de gaze fantomă.

— Misterioşii noştri călăreţi care şi-au mascat atât de bine intenţiile, trebuie să cunoască bine împrejurimile şi să cunoască exact sursele de emanaţii gazoase precum şi perioada lor de activitate maximă. Poate că într-adevăr odinioară apele au umplut complet defileul, altfel nu s-ar putea explica netezirea aproape artistică a pereţilor. Apa din cine ştie ce motive a secat sau s-o fi scurs afară dintr-un motiv necunoscut. Este posibil ca de atunci să dateze emisiunile de gaze. Acestea rămân fireşte simple bănuieli până nu putem intra în măruntaiele pământului să le cercetăm.

— Bănuieli, bănuieli, dar deocamdată se confirmă de minune, venii eu în întâmpinarea prietenului meu. Călăreţii noştri trebuie să fi încercat pe propria lor piele activitatea surselor de gaze. Poate printre cei morţi, descoperiţi aici, să fie şi de ai lor, care au plătit cu viaţa cercetările.

— Este chiar de aşteptat, să fie aşa, căci altfel ar fi de mirare că toţi călătorii şi-au ales drept cale de trecere prin acest defileu, pentru a ajunge la destinaţie. Ei, acum trebuie să ne grăbim să găsim intrarea călăreţilor în defileu. S-ar putea ca traseul să fie saturat de gaze periodic şi ei trebuiau să o ia la goană prin câmpia deschisă de îndată ce gazele se ridică la o anumită înălţime, zise Marian.

— Asta am bănuit-o şi eu, pe când străbăteam tunelul. Sunt foarte curios ce vom descoperi în defileu. Este straniu că călăreţii sau căutătorii de comori au fost nevoiţi să atragă atenţia autorităţilor asupra lor prin această mascaradă, am fost de părere eu. Nu pot înţelege de ce nu folosesc acelaşi drum la intrare ca şi la ieşire. Probabil că acest drum este liber pentru foarte scurt timp. Şi acest timp trebuie să-l folosească din plin pentru munca lor, atâta timp cât grota lor nu este ameninţată de gazul carbonic. Să sperăm că în curând ne vom lămuri.

— Înainte, mai avem mult de lucru, ne zori Marian.

Ne-am pus măştile şi am pornit în josul defileului spre sud. Din nou se auzeau gaze care ţâşneau din pământ cu putere. Ţâşneau atât de sus gazele încât probabil că şi caii

erau în pericol când treceau. Marian se pare că nutrea aceleaşi gânduri fiindcă, deodată, scoase pe neaşteptate bricheta din buzunar şi o ţinu cu mâna întinsă deasupra capului. Marian a privit flacăra timp de o secundă după care flacăra se stinse. Deci gazul carbonic a depăşit înălţimea de doi metri. Orice cal s-ar fi înăbuşit cu siguranţă, iată de ce călăreţii părăseau defileul repede. Pe anumite porţiuni caii nu erau ameninţaţi, dar drumul în totalitatea lui rămânea blocat la întoarcere, întrucât gazele inundau şi locurile mai sigure, iată de ce caii trebuiau îndepărtaţi periodic din zona periculoasă.

Marian dădu din cap şi păşi mai departe, într-un ritm mai accelerat.

Trecuse o oră de când eram în defileu şi trebuia să ne grăbim să descoperim încă în această noapte ascunzătoarea călăreţilor mascaţi.

IV.
ÎN MUNŢII VINDHNA.

AM PARCURS TREI SFERTURI din defileu. Zadarnic am căutat ceva asemănător cu un drum de întoarcere, secret, al călăreţilor dar nu am găsit nimic. Eram necăjiţi deoarece ştiam că trebuie să fie un astfel de drum. Aerul era extrem de încărcat cu gaze, iar pământul părea străbătut de zeci de fisuri şi crăpături din care ţâşnea gazul otrăvitor.

Marian arătă spre un intrând în peretele vestic ce părea, văzută de departe, o uşoară adâncitură în stâncă, dar când ne-am apropiat am văzut o uriaşă gaură în perete.

Deschizătura din perete arăta acum ca o poartă prin care statura unui călăreţ putea să se strecoare în voie. Şi aici emanaţiile de gaze erau foarte puternice. Era imposibil ca fără mască de gaze, cal şi călăreţ să poată trece. Trebuie să fi fost aşa cum ne imaginam. De trei ori pe zi ceata de călăreţi trebuia să folosească acest tunel, iar când întreaga vale se umplea cu gaz erau nevoiţi să treacă prin câmpie spre munţi. Marian îşi aprinse lampa de buzunar şi a intrat în deschizătură. După câteva secunde l-a urmat Pongo şi pe urmă l-am urmat şi eu. Era un tunel înalt şi larg care ducea spre sud. Pereţii îi erau netezi şi m-am gândit că defileul putea fi umplut cu apa care îşi avea izvorul undeva în munţii Vindhna şi care-şi croise de-a lungul veacurilor cursul sub pământean aici. Pereţii erau şi aici atât de netezi încât păreau lustruiţi, iar tunelul era atât de larg încât un cal cu călăreţ cu tot îl putea străbate uşor. În pereţi şi pe podea erau crăpături

numeroase iar gazele ţâşneau într-o cantitate atât de mare încât întregul tunel răsuna ca de un vuiet de fâsâituri. Nu exista nici o îndoială că fără măştile noastre de gaze am fi fost cu desăvârşire pierduţi. Totuşi ne mângâiam cel puţin cu gândul că în ciuda gazelor, din alte puncte de vedere eram în siguranţă, nici o santinelă nu era aici.

Era puţin probabil ca căutătorii de comori să posede măşti de foarte bună calitate. Fără sprijinul autorităţilor engleze procurarea acestora era o problemă grea de rezolvat. În timp ce parcurgeam tunelul, pe drum am fost tot mai mult convins de faptul că aveam de a face numai cu indieni, care au aflat taina tezaurului străvechi. Dacă ar fi fost englezi, ei ar fi intrat în posesia măştilor de gaze şi pentru cai. Dacă erau europeni, în primul rând erau mult mai periculoşi şi în ai doilea rând nu ar fi regizat reprezentaţia fantomelor ci ar fi folosit constant tunelul, chiar dacă acesta era plin cu gaz carbonic. Încetul cu încetul tunelul urca în pantă lină, deci presupunerea lui Marian se adeverea şi trebuia să existe o intrare secretă în defileu prin care mascaţii se puteau întoarce neobservaţi. Pe acest drum poate au fost duşi cei cinci agenţi secreţi englezi dacă nu au fost omorâţi de emanaţiile de gaze, în defileu.

Această împrejurare îi punea în altă lumină pe misterioşii călăreţi. Ei puteau să-i fi lăsat în grotă aşa ameţiţi cum erau şi nimeni nu le-ar fi putut reproşa ceva.

Probabil că poliţiştii s-au nimerit în defileu când călăreţii mascaţi ieşeau din defileu şi emanaţiile de gaze erau în toi, iar căutătorii de comori îi salvaseră de la o moarte sigură. Această faptă venea în favoarea lor. În nici un caz nu le-ar fi fost de folos dacă aceşti poliţişti ar fi fost găsiţi morţi în defileu, întrucât s-ar fi făcut cercetări mai mari de poliţie.

Mergeam deja de mult. Am parcurs cam trei kilometri prin acest drum sub pământean şi era probabil să dăm de ascunzătoarea acestor căutători de comori şi în acest fel să rezolvăm misterul. În primul rând trebuia să-i găsim pe cei cinci poliţişti. Eram atât de îngândurat încât m-am împotmolit în propriile mele gânduri şi n-am observat schimbarea făcută. Fâsâitul gazelor încetase iar în tunel era o linişte de mormânt. Am văzut că Marian şi-a stins lampa şi imediat am stins şi eu, căci în faţa noastră s-a văzut o geană de lumină. Ori tunelul se terminase şi ieşea în ţinutul muntos scăldat de lună, sau la capătul lui erau postate santinele care îşi făceau foc. După ce Marian îşi aprinsă bricheta şi am văzut că flacăra arde domol şi continuu, ne scoaserăm şi noi măştile, iar Marian ne şopti:

— Se pare că am găsit drumul cel bun pe care trebuie să mergem pentru a ajunge în munţi. Este probabil că şi ascunzătoarea celor paisprezece călăreţi să fie prin preajmă, aşa că trebuie să fiţi pregătiţi. Să sperăm că vom lămuri lucrurile fără luptă armată, vor trebui să ne predea pe cei cinci poliţişti, în rest îi priveşte ce fac. Înainte! Dar să păstrăm o distanţă între noi pentru a ne ajuta în caz de forţă majoră. Marian conducea şirul nostru, dar cu paşi mărunţi şi lenţi. Geana de lumină se mări tot mai mult şi afară ne aştepta o surpriză. Înaintea noastră se întindea un platou neted care era scăldat în lumina lunii. De-a curmezişul în raport cu poziţia noastră cam la trei sute de metri depărtare se ridicau stânci ce produceau o impresie bizară.

Era o perspectivă frumoasă şi sălbatică. Fantezia putea zburda aici în voie, puteai să-ţi imaginezi demoni sau spirite, dar în nici un caz un indian localnic n-ar fi cutezat să se aventureze la această oră din noapte în munţi. Marian ieşise prin partea dreaptă a tunelului iar Pongo prin partea stângă. Eu aşteptam în faţa lor la ieşirea din tunel, chiar la mijlocul tunelului subpământean.

— Aha! Acest platou pe care-i contemplăm acum a fost şi el odinioară un lac. Aceasta se vede examinând solul sau şi mai bine netezimea lui. Chiar şi peretele de stâncă în faţa căruia stăm a fost săpat de apă. Mă gândesc că acest tunel a aparţinut tot timpul defileului, apoi a fost artificial închis până ce tezaurul a fost bine închis iar defileu s-a umplut cu apă. De abia după aceea apa a secat şi în schimb s-au eliberat emanaţiile de gaze. Aşa trebuie să se fi întâmplat. Dar în acest caz şi populaţia locală poate emite pretenţii asupra comorii: deoarece legenda s-a transmis oral, din generaţie în generaţie, a fost de părere Marian.

— În caz că sunt indieni localnici căutătorii noştri de comori, nu văd de ce nu s-au adresat autorităţilor care i-ar fi sprijinit în acţiunea lor prin mijloace tehnice mai modeme şi n-ar fi trebuit să se joace de-a fantomele, obiectai eu. Trebuiau să-şi dea seama că acţionând aşa vor sfârşi prin a alarma lumea.

— Este adevărat ce spui tu. Nu cunosc nici eu motivele, dar s-ar putea ca actualul prinţ domnitor Holkar Rima să nu fie încunoştinţat de cauză, altfel ar fi pretins comoara numai pentru sine. Nu uita că de partea lui stă atât dreptul cât şi legea ca să nu mai vorbim de putere. El ar fi promis o parte însemnată englezilor asigurându-şi sprijinul lor necondiţionat.

— Mariane, să ştii că ai nimerit-o! Strămoşii prinţului Holkar Rima au alungat odată pe adevăraţii stăpânitori ai comorii, iar acum un urmaş îndepărtat vine să-şi revendice dreptul! Dar discutăm lucruri care acum nu sunt prea importante. Dacă mai discutăm mult, aici ne prinde dimineaţa. Atunci călăreţii vor părăsi defileul în grup. Va urma un răgaz în care emisiunea de gaze se va încetini sau se va opri, răgaz în care căutătorii de comori îl vor folosi din plin, pentru munca lor. Deci cred că-i vom vedea curând trecând prin tunel pentru a ajunge în defileu.

— Bravo Robert! Ai gândit corect. Eu mă gândeam să aşteptăm trecerea convoiului, să-i lăsăm să-şi continue drumul liniştiţi, iar noi să le căutăm ascunzătoarea din munţi pentru a-i putea elibera pe ostatecii englezi.

— Asta ar fi minunat, numai de ne-ar reuşi. De restul problemelor nu mai trebuie să ne doară capul. N-au decât englezii să trateze mai departe eliberarea prizonierilor cu căutătorii de comori.

— Mariane, uite-i că vin! Unde să ne ascundem? Dinspre stâncile înalte şi colţuroase, dintr-un întrând apăruseră călăreţii pe care în lumina lunii pline îi identificam ca indieni, după veştmintele lor bogate şi turbanele lor de culoare închisă. Stăteam oarecum protejaţi dar în curând ne puteau zări. Nicăieri nu ne puteam ascunde, nimic nu ne oferea nici o protecţie sigură, nici nu găseam un colţ de stâncă mai ferit… Va trebui să ajungem la o confruntare fizică cu misterioasele noastre gazde. Sau poate Marian dorea să înceapă negocierea.

Cu iuţeala fulgerului îmi trecură toate acestea prin cap, până ce Marian îmi strigă:

— Hai să o luăm la dreapta în dreptul peretelui de stâncă şi lipeşte-te de el. Văd ceva care seamănă cu o ieşitură din stâncă după care ne putem ascunde. Dacă călăreţii nu ne zăresc acum din întâmplare, între timp am putea ajunge acolo, dar să nu facem mişcări pripite. Nu mai aşteptă răspunsul meu ci se repezi spre dreapta, de-a lungul peretelui de stâncă. Îl urmai repede cu ochii aţintiţi pe pâlcul de călăreţi, ce se apropia tot mai mult.

În aceeaşi secundă, Pongo a fost lângă noi. Observam cu mare atenţie platoul din faţă. Călăreţii nu ne-au observat, deoarece nu am văzut nici o schimbare de comportament la ei. Într-un galop susţinut, călăreţii se îndreptau spre tunel cu minunaţii lor cai, zăboviră o clipă în faţa acestuia după care păşiră încet în tunel.

— Excelent, zise Marian când ultimul călăreţ a dispărut. Am fost atent din ce direcţie au venit şi cred că le dibuim curând ascunzătoarea. Trag speranţa că-i vom elibera curând pe poliţiştii englezi. Dacă ne reuşeşte, ne înapoiem în oraş şi-i prezentăm cazul lui sir Barrington, care va decide dacă autorităţile se vor ocupa mai departe de caz.

— Eu mă gândesc să lăsăm pe poliţişti să-i raporteze guvernatorului în funcţie de ce au trăit şi au văzut. Ei sunt mai nimeriţi să-i judece, am fost eu de părere, îi vom relata că poliţiştii au fost duşi în munţi şi ţinuţi în captivitate.

— Nu gândeşti de loc rău, spuse prietenul meu. Dacă mai ţii cont că actualul prinţ Holkar Rima nu pare sa fi un prinţ prea iubit, nu aş vrea de loc să-i fac fără să vreau un serviciu. O să ceară pretenţii exclusive asupra comorii, dacă dau cumva de ea. Dar să ne grăbim, mai sunt trei ore până dimineaţa, când se întorc. Am făcut un ocol la dreapta pentru ca să nu fim văzuţi de un călăreţ rămas în urmă din cine ştie ce motiv.

Curând am atins peretele de stâncă ce ne stătea în faţă. Îl luarăm drept acoperire, continuându-ne drumul de-a lungul lui. În curând am ajuns în dreptul punctului de unde apăruse grupul de călăreţi. O cărare îngustă ducea printre stânci mai departe. Era atât de îngustă încât cel mult doi călăreţi puteau merge alături. Pe ambele părţi masivul stâncos străjuia având înălţime de cel puţin cincizeci de metri. În ciuda razelor de lumină ale astrului nopţii aici domnea o semiobscuritate pe această porţiune de drum. Se părea că aventura noastră se apropia de sfârşit dacă dam peste ascunzătoarea indienilor. Chiar dacă ar fi postat santinele noi nu ne primejduiam prea mult viaţa dacă-i luam prin surprindere, căci ei nu se aşteptau ia nici o vizită, iar Pongo al nostru va şti cum să ie vină de hac. Aşa gândeam, cel puţin fără grijă, păşind pe poteca îngustă. Dar aşa cum am mai păţit şi altădată, o păţirăm şi acum, căci nu ne era nouă dat să terminăm această aventură, atât de uşor şi fără pericole.

V.
PALATUL VECHI DE PIATRĂ.

DUPĂ APROXIMATIV ŞAIEZECI DE METRI, poteca pe care mergeam se sfârşi şi ne găseam acuma uimiţi la marginea unei văi de formă ovală scăldată de lumina lunii, la care ducea o cărăruie abruptă. O vegetaţie bogată şi luxuriantă domina aici în vale, căci după vreo douăzeci de metri, un covor de frunziş şi de liane se ţesea la nivelul

coroanelor copacilor gigantici, ca o insulă a junglei în inima munţilor.

De jur împrejur tronau pereţi de stâncă înalţi cam de cincizeci de metri. Odinioară, în timpuri imemoriale această vale probabil a fost vatra unui vulcan, a cărui lavă pietrificată oferea protecţie întregii lumi vegetale. Pe cărarea îngustă am descoperit foarte clar urmele copitelor de cai întipărite pe sol. Aşadar aici se găsea adăpostul călăreţilor fantomă.

— Haideţi să coborâm! Este adevărat că aici poate fi o cursă, pentru că un om hotărât şi postat aici sus ne-ar putea lesne să ne împiedece să ne mai întoarcem, dar nu avem ce face dacă vrem să-i eliberăm pe poliţişti, ne propuse Marian.

Păstrând distanţa convenită dintre noi am început coborâşul. Când am atins fundul văii îmi stârni uimirea înălţimea copacilor, pentru că aşa ceva nu mai văzusem în nici una din junglele pe care le-am străbătut. Şi har Domnului, văzusem şi cutreierasem unele din cele mai mari jungle din câte existau pe suprafaţa pământului. Marian se opri şi-mi şopti:

— Trebuie să ţinem pistoalele la îndemână, căci în această sălbăticie pot foarte bine trăi tigri, poate anume toleraţi de cei interesaţi, ca paznici pe timpul cât ei îşi părăsesc ascunzătoarea. Nu mai trebuie să micşorăm distanţa dintre noi şi să fim cu ochii în patru.

Cărarea pe care mergeam era fără arbuşti şi liane care ne-ar fi îngreunai mersul. Ea mergea şerpuind lin printre copacii uriaşi. O căldură umedă înăbuşitoare domnea sub cupola de frunziş şi a copacilor, împiedecându-ne să respirăm în voie şi să distingem ceva în această întunecime, provocată de acoperişul vegetal.

Numai simţurile noastre ascuţite şi ochilor noştri deosebit de ageri le datoram că nu ne-am abătut de pe potecă prin desişul alăturat. Era încântător şi bizar să te strecori prin această întunecime şi nu am putut să nu mă gândesc ce uşor le-ar fi să ne întindă o cursă aici. Dacă chiar în acest moment s-ar fi furişat pe ambele părţi ale cărării tigri, ne-ar putea ataca pe neaşteptate.

În această ţară a minunilor care este India cele mai uimitoare lucruri pot deveni realizabile. Insectele şi animalele mici produceau obişnuitele zgomote din care noi ne străduiam să le deosebim pe cele care prezentau pericol pentru noi. Deocamdată drumul nostru părea să fie lipsit de pericole. Şi în sfârşit miji o geană palidă de lumină înaintea noastră. Jungla deja se sfârşise dar primejdia rămânea. Cum îşi protejează mascaţii ascunzătoarea? Mai merserăm cinci

minute pe potecă în timp ce în jurul nostru se lumina tot mai mult. Deodată, ne oprirăm uimiţi. Ajunseserăm la marginea sudică pe creştetul vechiului vulcan.

Tabloul care ni se arătă în faţa ochilor ne tăie respiraţia. În mijlocul stâncilor abrupte a fost construit un adevărat palat Figuri uriaşe împodobeau toate frontoanele ferestrelor, în timp ce uşa masivă care se găsea la o înălţime de şase metri de la baza craterului era flancată de doi elefanţi uriaşi din piatră. O scară de piatră ducea spre intrarea propriu-zisă, lângă care, de-o parte şi de alta, se aflau alte porţi masive săpate în piatră. Două dintre ele erau deschise şi când ne-am apropiat de ele ne-a izbit mirosul specific de grajd, al unui grajd de cai.

Aşadar aici erau ţinuţi minunaţii bidivii, cu ajutorul cărora cavalcada fantomelor se punea în funcţiune.

Uriaşa poartă de intrare era alcătuită din bronz vechi, cu numeroase figurine, asupra cărora timpul îşi pusese patina după cum se vedea pe metal. Câteva momente Marian privi acest palat săpat în stâncă, apoi se îndreptă agale spre poarta principală. Trebuie să mărturisesc că l-am urmat cu un sentiment îndoielnic. Pe de-o parte nu mă aşteptam să găsesc aici o asemenea lucrare iar pe de alta parte, îmi spuneam că aici îşi aflau lăcaşul mai mulţi oameni decât cei patrusprezece călăreţi văzuţi de noi. Nu era temerar din partea noastră să pătrundem în palat aşa pe nepusă masa? Nu era mai bine să aşteptăm întoarcerea călăreţilor şi să negociem cu ei eliberarea ostatecilor?

Dar Marian şi pătrunsese între canaturile uşii de bronz şi lăsă mâna să-i cadă pe metal. Nu spera să poată deschide astfel uşa dar spre uimirea mea aripa uşii se împinse lent spre interior. Acum cu siguranţă că s-a declanşat alarma ca să dea de ştire oamenilor din palat, prevenindu-i de intrarea unor intruşi înăuntru, având timp să pregătească o capcană. Aş fi dorit să mă opresc pentru ca în caz de nevoie să-i pot de o mână de ajutor lui Marian. Acesta, după ce privi în interior câteva momente, se întoarse şi-mi făcu semn. Chipul său era foarte grav. Mi-ar fi plăcut să-l fac să se răzgândească în ultimul moment, dar dispăruse înăuntru şi acum nu-mi rămânea decât să-l urmez. Pongo intră şi el fără şovăire după Marian, după care am intrat şi eu. În faţa mea se găsea o sală mare, a cărei pereţi erau de asemenea săpaţi în stâncă. Prin uşă şi prin deschizăturile mari care serveau drept ferestre pătrundea suficientă lumină pentru a distinge obiectele din jur.

Am fost uimit peste măsură să constat că pardoseala sălii era acoperită cu covoare vechi, preţioase, ce ofereau motive din istoria veche a Indiei. În fundul sălii, perpendicular pe direcţia uşii şi cam în dreptul acesteia, trona un mic podium pe care era aşezat un fotoliu de marmoră pe care se odihnea un indian cu o barbă lungă şi albă ca zăpada.

Ochii bătrânului aţintiţi asupra mea aveau o lucire mată şi ciudată şi aveau o culoare atât de deschisă cum nu mai văzusem. Pongo şi Marian păşiră în apropierea lui şi stăteau la o distanţă de aproximativ doi metri de el. Mi-am învins reţinerea interioară şi am păşit alături de camarazii mei. Abia când am ajuns în apropierea bătrânului indian am văzut că acesta este orb. În ciuda handicapului său îşi aţinti ochii asupra mea şi fără voie am simţit că parcă el ne vedea în ciuda luminilor stinse ale ochilor săi.

În faţa orbului mă simţii transportat într-o situaţie bizară, apoi am încremenit de groază, când lângă indianul orb apărură, ca din senin, doi tigri uriaşi ce-şi aţintiră ochii scăpărători asupra mea. Fără voie m-am dat puţin înapoi, în clipa în care bătrânul întrebă într-o engleză fără cusur:

— Cine mă vizitează şi cu cine am onoarea?

— Trei germani, spuse Marian încet, care caută cinci poliţişti englezi care au dispărut. Bătrânul bătu deodată cu un ciocănel mic, de aur, într-un gong din acelaşi metal care sta lângă el. De abia se stinse melodia gongului că lângă noi şi în urma noastră, auzirăm nişte zgomote uşoare.

Ca din pământ se iviră siluete înalte şi puternice înarmate cu pumnale.

Imediat îmi bătu la ochi că pumnalele aveau tăişurile colorate într-o nuanţă greu de definit. În acelaşi moment bătrânul luă cuvântul:

— Pumnalele oamenilor mei sunt otrăvite. Nu există nici o contraotravă pentru cel atins. Nu opuneţi rezistenţă! Spuneţi-mi cum aţi ajuns aici.

Marian povesti franc cum am ajuns aici şi cum am fost implicaţi în urmărirea cavalerilor mascaţi. În timp ce termina de povestit apăru un tânăr într-un veştmânt foarte bogat şi preţios care se aplecă spre bătrânul indian şi-i şopti ceva.

— Sunteţi bărbaţi foarte viteji. Omul nostru care v-a spionat ne-a spus că aţi fost încă la amiază în defileu, zise acuma bătrânul. Dar cum aţi ajuns chiar până aici? Defileul şi tunelul sunt la ora aceasta umplute cu gaz otrăvitor.

— Avem măşti de gaze de foarte bună calitate şi nu ne poate dăuna, spuse Marian.

Bătrânul indian se aplecă şi-i şopti ceva tânărului indian, care-i semăna foarte mult, apoi a dat din cap de mai multe ori şi spuse:

— Sunteţi oameni foarte viteji, dar şi deosebit de buni, altfel tigrii mai nu v-ar fi lăsat să vă apropiaţi atât de mult. Aţi alergat în ajutorul străinilor dar v-aţi pus în pericol mare. Totuşi îi veţi putea salva pe cei cinci poliţişti englezi, pe care i-am găsit fără cunoştinţă în defileu. Va trebui să rămâneţi aici un timp până ce vom găsi comoara pe care strămoşii mei, au ascuns-o în defileu când familia actualului stăpânitor Holkar i-a alungat de la domnie. Până atunci veţi rămâne atât dumneavoastră cât şi cei cinci poliţişti englezi, care şi-au găsit aproape moartea urmărindu-ne pe noi, aici ca prizonieri.

Strigă câteva cuvinte şi iute ca fulgerul indienii se apropiară de noi şi ne dezarmară. Nici nu am mai apucat să ne apărăm, atât de rapid a fost atacul iar armele noastre ne-au fost smulse de la brâu. Pe lângă aceasta îşi ţineau lamele pumnalelor lor otrăvite aproape de gâturile noastre aşa că nu puteam face nici o mişcare fără să ne primejduim viaţa. Ne-au fost luate şi măştile de gaze care erau examinate cu atenţie de indianul cel tânăr.

Discutară între ei, în şoapte, indianul cel tânăr şi cel bătrân care părea să fie bunicul primului, examinară cu atenţie măştile şi în cele din urmă chemară la ei doi indieni având cam aceeaşi statură cu Pongo şi a lui Marian. Aceştia probară la rândul lor măştile care li se potrivea destul de bine.

— Prizonieratul dumneavoastră va fi scurt domnilor. Măştile acestea ne vor face un imens serviciu, permiţându-ne prelungirea lucrărilor în tunelul prăbuşit. Ne-aţi făcut un favor aducându-ne măştile. Urmaţi servitorii care vă vor duce la cei cinci englezi!

— Vă propunem să ne eliberaţi de îndată, dacă până dimineaţa nu ne vom întoarce la Indore, poliţia va întreprinde o acţiune pe scară mare, înarmaţi cu carabine şi măşti de gaze şi poliţiştii vor ajunge până aici, replică Marian. Împotriva gloanţelor cu mare putere de pătrundere scurtele sau vestele antiglonţ nu pot ajuta la mare lucru şi apoi se va descoperi şi secretul comorii.

Indianul vârstnic tresări puternic şi vorbi în şoaptă din nou cu cel tânăr, căci era silit să facă o alegere dificilă. Ori ne elibera imediat ori îşi expunea oamenii unui atac dur din partea poliţiei, care se putea termina tragic pentru ei, putând fi împuşcaţi. Atunci şi secretul defileului pe care Marian îl

ghicise mai devreme, va fi descoperit. Şi atunci era posibil să nu mai aibă acces la tezaur.

— Vă promit solemn că secretul defileului va fi păstrat încă două zile. Ne interesează prea puţin cui va aparţine comoara. De asemenea cred că cei cinci poliţişti vor fi de acord cu mine dacă îşi vor recăpăta imediat libertatea. Oricum ei vă datorează recunoştinţă căci fără ajutorul oamenilor voştri ei ar fi fost morţi de mult, mai spuse Marian.

Orbul ne privi din nou, de parcă ar fi vrut să ne străpungă cu privirea-i moartă după care spuse:

— Vă cred! Întoarceţi-vă înapoi la Indore şi păstraţi tăcerea încă două zile. Între timp voi găsi comoara care ne aparţine de drept. Armele le puteţi lua chiar acum, dar măştile vă rugăm să ni le împrumutaţi. Vi le voi înapoia la Indore, de îndată ce vom descoperi comoara.

— Suntem înţeleşi! spuse Marian.

Îndată, la un semn ai bătrânului ni se înapoiară armele şi am fost duşi la cei cinci englezi. Se mirară din cale afară când ne-au văzut. De asemenea bătrânul indian orb cu cei doi tigri făcuse o puternică impresie asupra lor.

Marian îi lămuri aceşti destoinici ofiţeri asupra întâmplărilor care au dus la descoperirea lor şi insistă că ar fi fost pierduţi dacă indienii nu le-ar fi dat ajutor. Când mai menţiona că indianul cel orb căuta doar comoara ce aparţinea strămoşilor săi, cei mai în vârstă dintre poliţişti, care mai târziu se dovedi a fi Gibson răspunse:

— Da, acum se lămureşte totul. Este vorba de comoara lui Navida. Întâmplător am auzit odată, pe când făceam de serviciu în palatul lui Holkar Rima, despre aceasta, pe când prinţul vorbea cu un profesor englez care tocmai îi vizita. Era vorba despre descifrarea unui vechi document care specifica anumite particularităţi în legătură cu o comoară. Holkar Rima insista mult să afle dar documentul nu specifica expres locul ascunzătorii. Cu acest prilej afirma că această comoară îi aparţine, dar profesorul îi replicase la rândul său că în document se precizează că Navida a fost prinţ alungat de pe pământurile sale tocmai de strămoşul lui Holkar Rima şi acum de drept i-ar fi aparţinut urmaşilor lui Navida.

— Eu mă trag din acei Navida, spuse bătrânul indian acum foarte sigur. Vrem să recuperăm proprietatea care a zăcut atâţia ani ascunsă. Strămoşul nostru a descris foarte exact timpul după care comoara poate fi ridicată. El credea că acum este timpul cel mai potrivit pentru recuperare.

— Se potriveşte întru totul, a fost de părere Gibson, peste tot sunt tulburări. Iată perioada cea mai nimerită pentru ca cineva care vrea să-şi recupereze tronul. Ar fi bine ca să se facă dreptate, pentru că acest Holkar Rima este foarte nepopular. Aşadar camarazi vă cer să ne dăm cuvântul ca timp de două zile să nu suflăm o vorbă despre comoară.

După o jumătate de oră părăsiră această milenară vale creată de cutremurul vulcanului ce activa odată aici şi nu mai puţin ciudatul palat construit în stâncă. O luarăm de-a dreptul peste câmpie la a cărei margine nordică se găsea tunelul care ne îndreptase încoace.

Tânărul indian care era de asemenea urmaşul prinţului Navida, ne însoţea, conducându-ne pe alt drum, prin lanţul muntos din faţa palatului, până unde se găsea defileul. Când am ajuns în apropierea defileului se iviră zorile.

Din nou am văzut misteriosul pâlc de călăreţi care părăsind defileul galopau chiar spre noi.

Tânărul ridică mâna şi călăreţii îşi struniră caii lor minunaţi, chiar în faţa noastră.

Navida le strigă câteva cuvinte după care aceştia reîncepură galopul şi curând au dispărut din raza vederii noastre. La marginea defileului tânărul prinţ se opri.

— Domnilor începem imediat lucrul. Vă mulţumesc că aţi fost atât de deschişi şi sinceri cu noi. Ne luarăm rămas bun de la simpaticul indian care a dispărut în defileu cu cei doi servitori ai săi. Măştile noastre le-au luat cu ei.

— Sunt curios ce va spune guvernatorul. Ne vom pune într-o situaţie foarte delicată, dacă vrem să ne ţinem de cuvânt, a fost de părere Gibson.

— Voi şti eu să pun lucrurile la punct, îl încurajă Marian, îi voi spune că am fi fost cu toţii pierduţi dacă nu ne-am fi dat cuvântul de onoare, că vom păstra tăcerea. Curând am ajuns în parcul Vindhna şi Pongo eliberă santinela pe care o doborâse în noaptea trecută. După aceea am luat două taximetre care ne-au dus până la poarta guvernatorului.

Am sosit la timp pentru a împiedeca trimiterea unui contingent de poliţişti, înarmaţi cu măşti de gaze şi carabine grele. Pe când Marian tocmai îi determina pe poliţiştii bine înarmaţi care erau încolonaţi în curtea palatului, să facă cale întoarsă, sir Barrington ne-a văzut şi ne strigă.

— Mă bucur din inimă domnilor că v-aţi întors teferi şi nevătămaţi din misiune, eliberându-i şi pe bravii mei oameni. Veniţi repede în biroul meu şi povestiţi-ne cum aţi reuşit. Poliţiştii eliberaţi se îndepărtară grăbiţi, bucuroşi că nu trebuia să dea ei raportul. De abia intrarăm în biroul

guvernatorului că se şi anunţă Holkar Rima venit aparent ca să-i comunice acestuia o problemă importantă.

Sir Barrington a cerut părerea lui Marian dacă să-i satisfacă cererea şi Holkar Rima a fost introdus. Acesta a făcut o impresie neplăcută cu masivitatea lui. Când intră abia dacă ne acordă atenţie şi l-a rugat pe guvernator să-i acorde o audienţă între patru ochi. Ne privi atunci cu atenţie după care exclamă agitat.

— Nu, mi-am schimbat părerea. Pot rămâne şi domnii aceştia aici. Sunt tocmai bărbaţii de care m-au prevenit servitorii mei. Ei trebuie să ştie mai multe cu privire la secretul tezaurului din defileu.

— Vorbiţi, unde este comoara?

Eram peste măsură de uimit de obrăznicia indianului, dar Marian îi zâmbi numai prinţului înfuriat şi s-a adresat apoi guvernatorului.

— Am aflat întâmplător, că omul acesta caută într-adevăr o comoară care aparţine de drept urmaşilor vechiului prinţ Navida, izgonit odinioară din Indore. Vreţi să vă întreţineţi cu prinţul?

— Nu, răspunse acum guvernatorul energic. Am aflat prin intermediul profesorului Baxter, că Rima vrea să-şi însuşească comoara. Acum îmi pot da seama singur ce se întâmplă în defileu. Aşadar prinţe Rima, mai aveţi să-mi faceţi o rugăminte?

— Nu Sir, nu mai am nici o rugăminte să vă adresez. Am aflat tot ceea ce trebuia să ştiu. Vă mulţumesc. Cu un salut repezit se întoarse pe călcâie şi părăsi camera.

— Acum va vizita fără îndoială defileul. Să sperăm că nu va urma nici o luptă între vechii vrăjmaşi. În timp ce vorbea guvernatorul îl privea cercetător pe Marian, dar acesta spuse.

— Sir, ne-am putut salva viaţa numai după ce am promis să păstrăm tăcerea două zile. Aceasta îi priveşte şi pe cei cinci poliţişti, cărora cavalerii mascaţi le-au salvat viaţa.

— Rima nu va putea pătrunde în defileu atâta timp cât acţionează emanaţiile de gaze. Şi de fapt ce ne priveşte pe noi dacă se va ciocni cu posesorul de drept al comorii? Să-şi rezolve problema între ei!

— Foarte adevărat ce spui dumneata, domnule Farrow. Nu mi-ar place pe drept cuvânt ca Rima să părăsească acest ţinut. În ultima vreme a devenit prea agasant şi nu m-aş mira dacă ar aţâţa oamenii la revoltă. Comportarea şi caracterul lui aţi avut ocazia să le cunoaşteţi. Vă avertizez că nu este de glumit cu acest indian. L-aţi jignit şi va voi să se răzbune, negreşit.

— N-ar fi primul indian care să dorească asta. Între timp ne-am obişnuit. Să poftească numai! Aşadar Sir, vă solicit încă două zile de tăcere.

— Bine, nu voi întreprinde nimic deocamdată, căci ştiu că mă pot baza pe dumneavoastră, promise guvernatorul. Să-şi ridice urmaşii lui Navida comoara în linişte! Iar când vor ridica pretenţii întemeiate la domnie în Indore, le voi sprijini cu toată puterea de care dispun. Rima şi-a cam trăit traiul.

Când după un sfert de oră am intrat în camerei noastre, Pongo, tulburat vizibil ridică cuţitul de spintecat rechini în sus şi zise:

— Masser, fie tăcere!

Trebuie să fi auzit un zgomot suspect care pentru noi însemna pericol. Se târî spre patul lui Marian, ridică mâna cu cuţitul lui uriaş şi-şi plecă mult capul înainte. Pentru noi mişcările uriaşului însemnau un avertisment de care ţineam întotdeauna seama şi imediat traserăm pistoalele.

Acum se auzea clar un şuierat puternic şi ameninţător. În cameră trebuia să se găsească un şarpe veninos.

Zgomotul primejdios venea din direcţia patului lui Marian, dar când atenţia noastră s-a îndreptat într-acolo, se auzi din nou, de sub dulap, un şuierat ameninţător. În acelaşi timp Pongo îşi aruncă cuţitul care separă capul reptilei de corp, iar acuma se zbătea pe cuvertură în spasmele morţii.

În acelaşi timp s-a ivit de sub dulap o cobră uriaşă care încercă să se repeadă ia Pongo. Nu ajunse decât până în mijlocul camerei căci se şi trezi cu două gloanţe în corp. Al meu şi al lui Marian în acelaşi timp.

Împuşcăturile l-au făcut să se năpustească în cameră pe Connor adjunctul guvernatorului urmat de însuşi guvernatorul.

Sir Barrington păli când văzu trupurile celor două cobre şi zise:

— Aceasta este opera lui Rima. Îmi va da socoteală! Cercetarăm cu atenţie camera mea şi apoi a lui Pongo şi mai găsirăm câte o cobră în fiecare cameră. Le-am ucis cu uşurinţă căci acum eram preveniţi.

Connor a fost trimis imediat la palatul prinţului, dar acesta nu era de găsit. Palatul a fost înconjurat cu poliţişti, dar nici aceştia nici schimbul următor nu au putut raporta vreun succes. Rima era de negăsit.

A doua zi un indian se anunţă în audienţă la guvernator. Ne aflam chiar în biroul acestuia, pentru a-i dezvălui întâmplările din defileu.

Cum a fost pronunţat numele lui Navida, guvernatorul porunci să fie introdus imediat… Era tânărul prinţ care ne-a înapoiat zâmbind măştile de gaze şi care ne înmâna, din partea bunicului sau trei inele vechi.

După aceasta se adresă guvernatorului şi-i spuse că Holkar Rima nu se mai întoarce, deoarece, împreună cu câţiva servitori au murit în defileu din cauza gazelor otrăvitoare. El pretindea acum averea familiei sale, ca unic moştenitor al familiei sale Navida, alungat pe nedrept dintre bunurile sate.

Am aflat mai târziu că englezii l-au repus în drepturi pe tânărul Navida. După cum ne scrie sir Barrington, autorităţile engleze conlucrau acum cu prinţul pentru binele comun.

Când am primit această înştiinţare, ne aflam amestecaţi în alte aventuri. Ne-a fost dat să trăim aventuri atât de palpitante şi de periculoase cum rar vom mai trăi în viaţa noastră. Iar în numărul viitor voi istorisii noile noastre aventuri.»

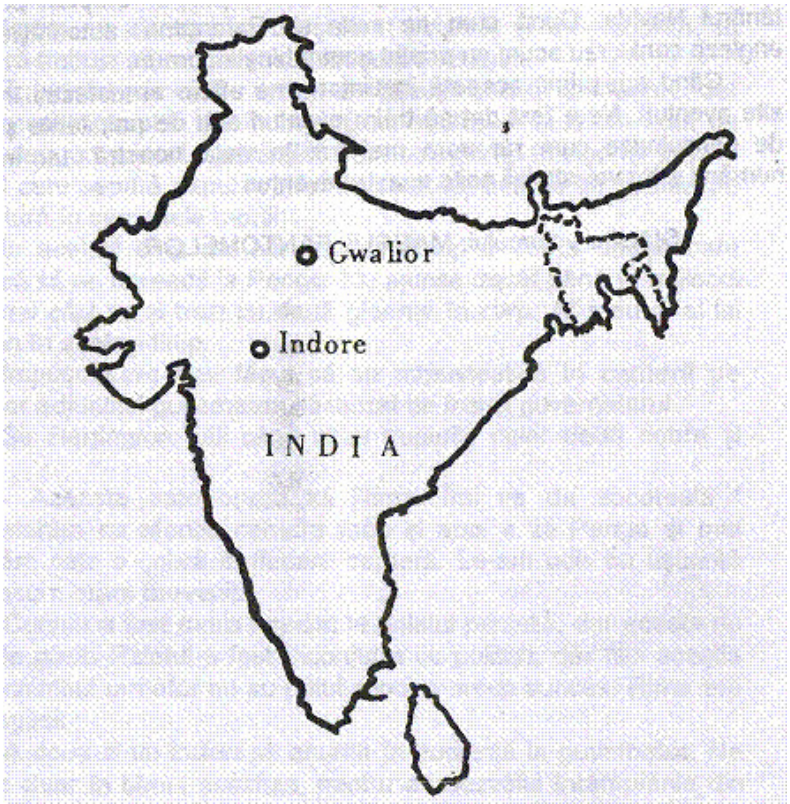

Sfârşitul volumului. **MARŞUL FANTOMELOR.**

În numărul următor:

CORABIA OCNAŞILOR.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro